

Észak-Amerikai Vadászexpedíció 2009

Szerző: Katona Gábor

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
2. oldal

Augusztus 8.

Fairbanks, nemzetközi repülőtér váróterme
Délelőtti bejegyzés

Törölték a járatot.

Ma nem tudok eljutni Deadhorse-ba.

Immáron teljesen bizonyos, hogy veszítek egy vadásznapot.

Reggel az ablakon kinézve éreztem, hogy baj lesz. A füst és a köd olyan sűrűséggel gomolygott szállodám előtt, mint az elmúlt két napban még sohasem. Hat óra után tíz perccel, villámgyors reggelit követően a szállodai busszal vittem ki magamat a repülőtérre. Lassan haladunk, a reflektorok a füstbe hasítanak. Igyekszem úgy tenni, mintha minden rendben volna, de erős kétségekkel állok be a felszállni kívánó utasok mögé a sorba. Nemsokára sárga mellényes hölgy érkezik, és harsány hangon bejelenti, hogy az Alaska Airlines Deadhorse-ba tartó járatát a rendkívüli időjárási körülmények miatt, a gép és az utasok biztonsága érdekében törölték.

Úgy hallgatom, mint a halálos ítéletet.

A következő másfél órát, amíg élek, nem felejttem el. Nem hiszem, hogy a fairbanksi repülőtéren sok olyan ember dolgozna, akivel ez alatt a másfél óra alatt én ne beszéltem volna. Külön probléma, hogy kiélezett helyzetben – és ez most bizony az – elfelejtek angolul. Összevissza irányítanak, mindenki mást mond, mást tanácsol, máshova küld, de nem szabad elveszítenem a türelmemet. Óriási táskáimat magam előtt tolvadva futok egyik ügyintézőtől a másikig, egyik vezetőtől a másikig. Irodáról irodára járok, mindenki magyaráz, rádiózik, telefonál, szervez és intézkedik.

A helyzet még annál is komolyabb, mint azt először hittem.

Az uralkodó széljárás megváltozott. Megtekintem az elém tolt monitorok egyikén a füst elhelyezkedését és mozgását. A füst java még csak most fog ideérni. Át tudják tenni a jegyemet holnapra, de arra a kérdésre, hogy holnap vajon fel fog-e szállni a gép, mindenki csak a fejét csóválja. Kosvadászok töltik meg a várótermet, akárhova lépnék, átesek egy fegyvertáskán. Ők azok, akik velem együtt északra készültek, hogy a Brooks Range-ban vadásszanak. Mindegyikük Deadhorse-on keresztül jutott volna el vadásztáborába.

A szerencsésebbek ma vissza tudnak repülni Anchorage-ba, hogy onnan a délutáni géppel, a fairbanksi füstöt elkerülve érjenek Deadhorse-ba. Sajnos én már nem férek fel erre a gépre, úgynevezett *standby* listára kerülök. Ez annyit jelent, hogy ha bármely utas nem érkezne ki idejében a repülőtérre, akkor az ő helyét elfoglalhatom. Így, ha kis késéssel is, de még ma elérnék Deadhorse-ba.

Természetesen mindenki kiér, így nem férek fel a gépre. Már kezdem azt hinni, hogy ez a Deadhorse nem is létezik. Csak kitalálták. Egy szellemváros, ahova én valami miatt nem juthatok el.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
3. oldal

Az itt ragadt vadászokkal egymásra találunk, felosztjuk a feladatokat. Én Tom Wimberly segítségére szorulok. Ő képviseli érdekeimet a különböző vitákban és egyeztetésekben, rábízom magam, az elmúlt másfél óra elég volt. Folyamatosan sorolják a lehetőségeket, de engem csak egy kérdés izgat: hogyan jutok el még ma Deadhorse-ba?

Erre persze senki nem tud válaszolni. Tom váratlan ötlettel áll elő: szerezzünk valahol egy autót, és a Dalton Highway-en menjünk el Deadhorse-ig! Ez az, ez lehet a megoldás! Fárasztó és hosszú út lesz, de mit számít ez, ha végre ott leszünk! Tom elkezd hívatni az autókölcsönzőket, hol lehetne keríteni alkalmas, lehetőleg négykerék-meghajtású járművet.

A Dalton Highway-t lezárták.

A füst annyira sűrű, hogy már az autózás is teljes életveszély.

Alaszka ma megmutatta nekem csúnyábbik arcát. Itt semmit nem ér a technika. Hiába a leggondosabb tervezés, az expedícióra fordított pénz és energia, a természeti elemeken nem tudunk uralkodni.

Úgy döntök, hogy ma visszarepülök Anchorage-ba. Onnan sokkal nagyobb esélyem van arra, hogy holnap Deadhorse-ba érjek, mintha itt töltenék el még egy éjszakát. Írok a Cabela'snak a kialakult helyzetről, és kérem őket, hogy tájékoztassák Greget a változásokról. Most itt ülök a terminál kávézójában, és várom a delet. Reméljük, az anchorage-i gép elindul.

Átkozott füst.

Augusztus 8.

Deadhorse, Alaska Air Taxi irodája
Délutáni bejegyzés

A lehető legjobb hírem van: Deadhorse-ban vagyok!

Magam sem értem, hogyan kerültem ide.

Amikor befejeztem délelőtti naplórásomat, már a kezemben volt az anchorage-i szállókártya. Éppen azon dolgoztam, hogy az Alaskan Airlines adjon igazolást a deadhorse-i járat törléséről – ez a biztosítás miatt fontos –, amikor a kisasszony jelezte, hogy talán mégis el tudok jutni arra a településre, aminek nevét egy életre megtanultam.

Egy másik légitársaság – talán az Era Aviation – elvállalta, hogy az Alaskan Airlines hoppon maradt utasait a desztinációra szállítja. Úgy látszik, találtunk egy bátrabb pilótát. Ezután ismét egy félórás szaladgálás kezdődött, hiszen csomagjaimat már feladtam az Anchorage-ba tartó gépre.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
4. oldal

Bementünk a repülőtér raktárába, keresztül mindenféle biztonsági ellenőrzésen, tébolyodottan kutatva a csomagok után, amik végül meglettek, én magam emeltem le a szalagról a táskáimat. Nem sok hiányzott hozzá, hogy berakodják a gép gyomrába, akkor aztán onnan kellett volna kipiszkálnom. Sajnálatos módon az Alaskan Airlines ügyetlen alkalmazottja elveszítette azt a deadhorse-i járatra szóló beszállókártyát, amit az anchorage-i kártya helyett kaptam – ez utóbbit azonnal le kellett adnom, amikor kiderült, hogy mégsem Anchorage-ba repülök. Az elveszett kártya nélkül viszont az új légitársaság nem volt hajlandó engem átvenni.

Ez volt az a pont, amikor biztos voltam abban, hogy megbolondulok.

Már ott voltunk, hogy az Alaska Airlines helyi kirendeltségvezetőjéhez megyünk, amikor a hibázó hölgy rájött, hova hányta el a kártyát, és sűrű bocsánatkérések között adta oda. Ezután már nem gördült elém újabb akadály, és ezen én magam voltam a legjobban meglepve.

Másfél órás repülőút várt ránk egy kicsike gép fedélzetén. Felszállás után egyből belevetettük magunkat a füstbe, és lassan kezdtem megérteni azt, hogy az Alaskan Airlines pilótája miért nem vállalta el a repülést.

Néha a gép szárnyáig sem láttam el.

Deadhorse felett a felhők egybeolvadtak a köddel. *Semmit* nem lehetett látni. Fülünkben és gyomrunkban éreztük, ahogy egyre alacsonyabbra süllyedt a gép – komolyan mondom: ketten keresztet vetettek –, és még mindig nem láttuk a földet. A repülő pedig egyszer csak kirobbant a ködből, de úgy, hogy akkorra a kifutópálya aszfaltja már csak legfeljebb hét-nyolc méterre lehetett alattunk. A pilóta azonnal a betonra szorította a repülőt, és beleállt a fékbe. A biztonsági öv a hasamba vágott, de megálltunk. Hideg izzadság csorgott a hátamon. Nem tudom, ki volt ez a két pilóta, de emelem kalapom a tudásuk előtt. Még most is a hideg ráz, ha erre a leszállásra gondolok.

A deadhorse-i repülőtérrel felhívtuk az Alaska Air Taxi irodáját, ahonnan már küldték is értem az autót. Most az irodájukban ülök, töltöm az akkumulátort, és várjuk, hogy valamelyest tisztuljon az idő. A Kavik Campbe – hegyi vadászatom alaptáborába – csak ekkor indulhatunk.

Deadhorse-nak nincsen állandó lakossága. Innen indul a TAPS, a kiszolgáló személyzet lakik az előre gyártott elemekből összerakott bódékban.

Az urbanizáció magányos képviselői a sarkvidéken. Igazi olajváros.

Egyetlen szállodájába volt időm ellátogatni. Kicsiny önkiszolgáló étterme ottjártamkor csak hot dogot és főzelékszerű, de ízletes húslevest kínált. Tetszik vagy nem, ezt kell enni, mert ez az egyetlen étterem a településen. Ellenben volt vagy tizenöt-húszféle italuk. Koszos overallba öltözött, olajszagú, láthatósági mellényt viselő, kemény sisakot hordó munkásokkal ebédeltem. A gyorsabb beilleszkedést elősegítendő, levesemet hangos szürcsöléssel kanalaztam.

Kihalt, sivár település ez.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
5. oldal

Aszfaltozott útja egyáltalán nincsen, a repülőteret és a szállodát talán kétszáz méter választja el egymástól. Az itteniek általában kéthetente vagy havonta mehetnek haza, a kulturális és társasági élet központja az étterem. Hazamenetelig e közé a néhány bodega közé vannak szorítva. A kocsik motorját járva hagyják: ugyan ki lopná el, vagy hova menne vele? Szegényes élelmiszerboltjában főleg dobozos üdítőt és csokit kapni, de emiatt senki nem szomorú. Keményen dolgozó emberek, főzőcskézni nem jut idejük. Az étterem hangulatát néhány művirág igyekszik feldobni, kevés sikerrel. Az alkoholfogyasztás tilos, itt nem fogunk sörözni.

Hideg van. Körülbelül 6-8 Celsius-fokra saccolom, meleg ruháim java része a nagy táskámban maradt, nincs kedvem előásni. Inkább a légitaxisok irodájában húzom meg magam, és internetezek. Mert internet természetesen van.

Várjuk, hogy felszálljon a köd.

Utána mi is felszállunk.

Augusztus 8.

Deadhorse, Prudhoe Bay Hotel étterme

Esti bejegyzés

Cessna 207-es gépbe rakodjuk felszerelésünket. Az Alaska Air Taxi pilótáján kívül Jay van még velünk. Jövendőbeli és alkalmi vadásztársam, egyaránt Kavik Campba, hegyi vadászatom alaptáborába készülünk. Innen majd újabb repülőúttal kell majd elérnünk magát a vadászterületet. Pilótánk ugyanazt a felszállópályát használja, mint a nagy gépek, de ettől nem hagyja magát zavartatni. Bármiféle rádióhasználat nélkül, egyszerűen kihajt a betonra – előtte jól körülnéz, nem jön-e valami.

Felszállunk.

Utunk délkeleti irányba vezet, a Kavik Camp mintegy nyolcvanöt kilométernyi távolságban lehet. Nagyon alacsonyan száll a kis gép, repülési magasságunk nem éri el a százötven métert. Mégsem kockáztatunk semmit, a terep teljesen sima, domboknak, különösen hegyeknek nyomát sem látjuk. Úgy tűnik, a talajt erős fűféle borítja, erősebb bokrot, fát hiába is keresek. A táj egyhangú, semmiféle tereptárgy vagy a navigációt segítő pont nem látszik, pilótánk a GPS-re hagyatkozva irányítja a Cessnát. Meglepő, mennyi itt a tó. Nagy, kicsi és még kisebb tavak váltják a pocsolyákat. Némelyik egymásba ér, másik kettő között csak pár méter a távolság, a harmadik pedig magányosan, a többitől kiközösítve veri vissza a gyér fényt. Akármerre is nézek, csak tavakat látok. Az idő nem javul, a felhők csaknem a földet szántják, folyamatosan szítál az eső.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
6. oldal

Ahogy haladunk, a köd két oldalról szinte megfojtja szegény kis gépmadarunkat.

Mintegy húsz-huszonöt perces repülés után érjük el azt a helyet, ahol a GPS szerint a tábornak kellene lennie.

Csak hogy a tábor nincsen sehol.

Nagy kört írunk le, újból rárepülünk a jelzett pontra. Hiába. Pilótánk módszeres kutatásba fog, egyre szélesedő köröket rajzol a pont köré, de semmit nem látunk. Módszert váltunk, és több irányból, nagyobb távolságról repülünk a tábor vélt helye felé. A pilóta tényleg nincsen könnyű helyzetben, nem hiszem, hogy bármilyen viszonyítási pont lenne ezen a vidéken. Egyre tanácstalanabbul kukucskál ki minden irányba, de nem leljük meg a sátrakat.

Mintegy húsz percig keringünk a cél felett – a teljes idevezető út sem tartott sokkal tovább –, minden eredmény nélkül. Végül feladjuk, fogy az üzemanyag.

Visszatérünk Deadhorse-ba.

Ma már nem szállunk fel ismét, Deadhorse-ban kell éjszakáznunk. Az Alaska Air Taxi felajánlja, hogy aludjunk az irodájukban, de én inkább a Prudhoe Bay Hotelt választom. A szoba árában korlátlan étel- és italfogyasztás is benne van, lehet holnap nagyot reggelizni.

Éjszakára a Cessnát egy csöpp Bobcat traktor tolja a hangárba. Ne ázzon kint szegény. Holnap ismét megkíséreljük vele az alaptábor elérését.

Esik az eső, egyre hidegebb van, és a szél is fúj. A ködöt mégsem kergeti szét.

Greg Jennen kis gépével tegnap sikeresen felszállt Fairbanksból, egy utasával a fedélzeten. Felszállás után két órával azonban a füst miatt meg kellett szakítania útját. Egy folyó mellett sikeres kényszerleszállást hajtott végre, műholdas telefonon sikerült vele kapcsolatba lépni. Az éjszakát a gépben töltötték. Egy szendvicsük volt, azt megették, több ételmisszerük nincsen. Felszállni egyelőre nem tudnak.

Helyzetük kritikus.

Welcome in Alaska!

Augusztus 9.

Deadhorse, Alaska Air Taxi irodája

Délelőtti bejegyzés

Az idő rosszabb, mint valaha.

Kijelentkeztem a szállodából, betermeltem egy óriási reggelit, és átjöttem tájékozódni a légitaxisokhoz. Ez az iroda egyfajta információs központtá nőtte ki magát, itt lézengenek a kosvadászok. F fiatal srác egytől egyig, csaknem korelnök vagyok. Az eget kémleljük, de sok látnivaló nem akad rajta.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
8. oldal

Nagyon csúnya az idő. Számítottam arra, hogy a sarkvidéken nyáron sem lesz melegem, de ez azért mégiscsak túlzás. Hangosan csattannak a szélről vert esőcseppek az iroda ablakán. Normális ember ilyen időben otthon ül, vagy egy kandalló mellett teázgat. Mi azonban arra készülünk, hogy a hegyekbe menjünk. A Goggle Föld szerint egyetlen masszív felhőtömeg van felettünk. A hőmérséklet plusz négy Celsius-fokig süllyedt. A weather.com számítása szerint a szél miatti hőérzet mínusz két Celsius-fok, a következő napokban pedig tovább hűl a levegő, és havazás is várható. A kosvadászszezon holnap kezdődik, addigra már a területen kellene lennünk. Legjobb esetben ma elérhetünk Kavik Camp alaptáborba. Onnan legkorábban holnap repülhetnénk a vadásztáborba, de a törvények szerint a repülés napján nem vadászhatunk. Így az optimista forgatókönyv szerint is csak augusztus 11-én kezdhetem meg a tényleges vadászatot. Augusztus 20-án este pedig mindenféleképpen vissza kell érnem Anchorage-ba, tehát 19-én tudok utoljára vadászni. Kilenc vadásznapi elég lehet.

Most kaptunk hírt a Kavik Campból:

Zero visibility (A látótávolság nulla).

Az időnél csak a kilátásaink borúsabbak.

Greg Jennen sikeresen elverekedte magát Bettlesig. Ez a település a Brooks Range déli oldalán van. Tőlünk távol, de még mindig közelebb van, mint tegnap volt. Most ismét megrekedt, ezúttal a szél miatt nem tud továbbrepülni.

A felszállást meg sem kíséreljük. Várunk és reménykedünk. Mást nem tehetünk.

Augusztus 9.
Délutáni bejegyzés

Még mindig itt rohadunk a légitaxisoknál.

Lassan családtagok leszünk. Szabad bejárásunk van mindenhova, nézegetjük a repülőgépeket. Bob pilóta megmutat mindent, szépen sorjában. A Cessna, amivel tegnap repültünk, velem egyidős, 1975-ben gyártották, és kifejezetten fiatalnak számít a flottában. Bob kedvence a Holdra szállás évében gyártott ír SC7-es Skyvan. Teherszállító gép, akár egy terepjárót is képes elvinni az olajmezőkre. Benéztünk a pilótafülkébe. Én még ilyen lepusztult gépbelsőt nem láttam. Múzeumi darab, nem is értem, hogyan lehet ilyen géppel a levegőbe emelkedni. Bob viszont hisz a szerkezetben, megbízhatónak mondja. Ő maga kilencszáz órát repül egy évben, érdemes hát odafigyelni a szavára. Munkájuk java téltre esik. Télen a táj megfagy, a tavak keménnyé válnak, az olajcégek kutatói ilyenkor tudnak jól dolgozni és könnyen utazni a végtelen olajmezőkön.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
9. oldal

A Cessnát mínusz negyven fokig tudják repülésre fogni. Télvíz idején külön melegítő jár hozzá, hatalmas ballont húznak a motorra, az alá fűjják a meleg levegőt. Viszont a melegítőgép sem indul be hidegbe, neki külön melegítője van. Sorba kötik hát a melegítőket.

Kissé körülményes lehet egy téli felszállás.

Deadhorse-ban nincsen vezetékes víz és nincsen csatornázás. Télen szétfagyna, így nem érdemes építeni. Bob hatalmas kék tartályba gyűjti a szennyvizet – itt van a hátunk mögött, időnként szörcsögő hangokat hallat – három-négy hetente szállítják el a tartalmát. Alkalmanként nyolcezer dollárt kell leszurkolni az ürítésért.

Jay vadásztársam sokat mesél a családjáról. Két fia, és egy lánya van. Colton, az idősebbik fiú kilencéves. Alabamában laknak, a kissrác eddig nyolc fehér farkú szarvasbikát, és nyolc tehenet lőtt életében. Tegnapelőtt húszas sörétesével egyetlen lövéssel leterített két kanadai ludat. Most nincs szezon, de Colton nagypapája rugalmasan értelmezi az idénykezdetet. Az ő farmján került terítékre a két lúd, családi ebéd lett belőlük. Jay büszkén mutogatja fia képét, és minden oka megvan rá. Colton nagy vadász lesz!

Átballagtam a szállodába, hogy ott is unatkozzak pár órát.

Nagyon tudok unatkozni. Ilyenkor bármennyit tudok szundikálni. Ebben a fotelben is szundítok egy sort, aztán átülök a másikba.

Egyáltalán semmi programlehetőség nincsen. Van egy állandóan foglalt biliárd- és egy pingpongasztal. Ehhez nincs partnerem. Dr. Kóhalmi Zsolt barátomtól (SCI) éppen most kaptam egy mailt. Azt írja, hogy ez az idő normális, ő is ilyen körülmények között vadászott Alaszkában. Igazából mindenki szerint teljesen átlagos az idő. Milyen lehet akkor, ha rossz?

Vettem egy csomag Red Man bagót, most azon nyammogok. Nagyokat csuklok tőle.

Időnként utálkozva köpök egy barnát a jéghideg esőbe.

Augusztus 9.
Esti bejegyzés

Mindjárt nyolc óra.

Úgy tűnik, maradunk.

Két gép tegnap sikeresen landolt Kavik Campben – itt senki nem érti, hogyan sikerült ez nekik –, most viszont ott ragadtak. Egyikük felszállt, de a látótávolság olyan csekély, hogy nem vállalta a repülést. Vissza is ereszkedett nyomban.

Folyamatos on-line kapcsolatban vagyok Petrával, Greg feleségével. Azt ígérte, szerez nekem sört.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
10. oldal

Egész Deadhorse-ban egyetlen doboz sör sincsen. Gregről nincsen újabb hír, Petra soraiból süt az aggodalom. Reméljük a legjobbakat.

Elég levert a hangulat. A kosvadászok maguk elé meredve gondolkoznak a lehetőségeken.

Sikeres vadászatunk esélyei óráról órára csökkennek. Ismétlem, Kavik Camp csak az alaptábor. Hogy onnan hogyan jutunk el a vadászterületre, azt senkitől nem merem megkérdezni.

Rosszul indul a vadászat.

Augusztus 10.

Deadhorse, Alaska Air Taxi irodája

Délelőtti bejegyzés

Nagyon rossz a hangulat.

Tegnap néha még igyekeztünk kedélyesen felfogni a folyamatos csúszást, de most már vérre megy. A szezon elkezdődött. Ma már puskával a zsákunkon kellene a kosokat keresnünk a hegyekben. Ehelyett még mindig a légitaxisok vendégszeretetét élvezzük. Keveset beszélgetünk már egymással, nincsenek tréfákozások. Mindenkit saját gondolatai kötnek le. A nagy koscsigák képe lassan halványodik fejünkben.

Aki vadászik, az tudja azt, hogy soha, senki nem adhat garanciát a sikerre. A vadászat szerencse nélkül nem működik, sok vadász talán ezért is babonás. Ami viszont tényleg kiábrándító, hogy most esélyünk sincs a sikerre. Puskát sem fogtunk a kezünkbe. (Én például most sem tudom, pontosan hol van az én fegyverem, de ez ügyben Petra megint megnyugtatót. A helyzetemmel ellentétben a puskámmal elvileg minden rendben van.) Nincsen lehetőségünk arra, hogy megpróbáljuk, nem tudunk elfáradni. Semmit sem tudunk azon kívül tenni, hogy a falat bámuljuk.

Időnként azért kinézünk az esőbe is.

Érdekes módon, ma reggel mintha jobb lenne az idő. Az eső is szórványosabb, melegebb is van, a szél sem fúj. Ez a javulás az egyetlen reményünk. Sajnos Kavik Campból nem érkeznek ilyen jó hírek. Ott havazás volt, most is havasak a kifutópályák. Százszor is megkérdeztük Bob pilótát, mikor próbáljuk meg. Csak a karját tárja szét, és az ég felé néz.

Dall-féle vadjuh és karibu vadászatát tervezzük a Brooks Range-ben, ezért jöttünk ide.

A Brooks Range – vagy magyarosan Brooks-hegység – tulajdonképpen a Sziklás-hegység legészakibb nyúlványa. Teljes egészében a sarkvidéken terül el, keleti csúcsai elérik a 2700 métert.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
11. oldal

Teljes hossza meghaladja az 1100 kilométert, legmagasabb pontja a Mount Chamberlin a maga 2749 méterével. Nevét 1925-ben Alfred Hulse Brooks után kapta, aki az United States Geological Survey vezető alaszakai geológusa volt 1903-tól 1924-ben bekövetkezett haláláig. Ez az észak-amerikai kontinens legelhagyatottabb vidéke, állítólag a Dall-féle vadjuh legjobb vadászterülete.

Ha már vadjuhra szeretnénk vadászni az amerikai kontinensen, azt javaslom, nézzük át a lehetőségeket.

Észak-Amerikában mindösszesen *kétféle* vadjuhfaj él. Lehet, hogy ez most sok vadásztársamat meglepi, de így van. Az egyik a vékonyszarvú juh (*Ovis dalli*), amelynek két *alfaja* a

Dall-féle vadjuh, angolul Dall Sheep (*Ovis dalli dalli*),
Stone Sheep (*Ovis dalli stonei*).

A másik faj a vastagszarvú juh, angolul Bighorn Sheep (*Ovis canadensis*), amely viszont három *alfajjal* rendelkezik:

Rocky mountain bighorn sheep (*Ovis canadensis canadensis*),
California bighorn sheep (*Ovis canadensis californiana*),
Desert bighorn sheep (*Ovis canadensis nelsoni*).

Én a következő napokban tehát a vékonyszarvú juh „Dall-féle vadjuh” változatára szeretnék vadászni, már ha egyszer ebben az életben sikerül elhagynom Deadhorse-t.

Mint azt más állatfajoknál is tapasztalhatjuk, az alfajok élőhelyei a vékonyszarvú juh esetében is fedik egymást. A Stone Sheep sokféle színvariációban fordul elő és természetesebb a fehér ruhás Dall Sheepnél, ami megkönnyítheti az azonosítást. Az SCI-nek azonban pontosan és világosan kellett elkülönítenie a két alfajt, ezért a következő szabályt tekinthetjük általánosnak: Dall Sheepnek minősül minden olyan vékonyszarvú, amelynek szőrzete tisztán hófehér a farka kivételével, ahol megengedett a fekete szín jelenléte. Ha egy vékonyszarvú a farkán kívül bárhol másutt a fehértől eltérő színt mutat, akkor az automatikusan Stone Sheep. Ez a szabály egyébként összhangban van az amerikai vadászati hagyományokkal, már az SCI előtt is így különböztették meg a vadászok a két alfajt. Jelenleg Alaszka juhállományának mintegy 67%-a teljes védelem alatt áll különböző nemzeti parkokban, a fennmaradó területeken pedig elsősorban Dall Sheepra vadászhatunk. Az alfaj az elnevezését egyébiránt 1884-ben kapta egy amerikai zoológustól, bizonyos William H. Dalltól. Egy méter körüli marmagassága kb. 82-85 kilós testsúllyal párosul, természetesen a nőstények kisebbek.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
12. oldal

Fehér szőrzete miatt könnyen észrevehetjük sziklás terepen, de csaknem lehetetlen meglátni, ha havas környezetben van. Szarva általában teljes kört ír le. A szakirodalom szerint a szarv felépítése hasonlatos a többi észak-amerikai juhféle szarvához, bár ez nekem nem sokat mond, mert még életemben nem láttam igazán közelről észak-amerikai juh trófeáját.

A Dall Sheep vadászata – mint minden hegyi vadászat – kemény dió, bár egy hegymászó barátom szerint nehéz hegy nincsen, csak nem megfelelően felkészült mászó. Minden edzettség kérdése, és ez egy nagy igazság. Én mindig sokat sportolok, gyúrok, bringázom, rohangálok, ordibálok, lövöldözök, de az elmúlt három hónapban egyszerűen brutálisan keményen edzettem. Nem engedhetem meg magamnak azt a luxust, hogy bármiféle felkészülési hiányosság rontsa vadászatom esélyeit, vagy tegye nehezen élvezhetővé az élményt. Lila fejfel lihegő, pulzusát megnyugtató képtelen vadász nemcsak saját szórakozását rontja el, de nehéz helyzetbe hozza kísérőjét is. Külön aggaszt az, hogy ez a tespedés nem tesz jót a kondíciónak. A szállodában van egy edzőterem, de nem merek elkezdni edzeni, mert Bob bármikor kiadhatja a menetparancsot.

Ezzel együtt azoknak sem érdemes megijedni a Dall Sheep-vadászattól, akik nincsenek barátságban a mindennapi edzéssel. Állítólag még ez a vadászat számít a legkönnyebbnek az észak-amerikai vadjuh vadászatok közül. A valós nehézségeket majd a következő néhány nap gyakorlata mutatja meg.

Csak indulnánk már!

A caribou elnevezést, ahogy én tudom, Széchenyi magyarosította karibura, és a mai napig ezen a néven emlegetjük a rénszarvas amerikai változatának vad példányait. A rénszarvas nagyjából 3000 éve szolgálja az embert Euráziában, és Alaszkában is megtalálható. Ide Szibériából importálták a 20. század elején, háziasított állat, és nem tévesztendő össze a vadon élő őslakos fajtárrsal, a karibuval.

A karibu igazán egyedi szarvas: a nőstény is visel agancsot, igaz, ez körülbelül 25–50%-kal kisebb, mint a hímeké. Érdekes módon az északi területeken élő nőstények szinte minden esetben viselnek agancsot, míg ha délebbre utazunk, a tehének fején egyre ritkábban látjuk ezt a csontképződményt. A karibuk a közepes méretű szarvasok közé tartoznak a maguk 100–140 cm-es marmagasságával és 120–270 kilós testsúlyukkal. Ezek a szarvasfélék híresek mozgékonyaságukról, szinte egész nap jönnek-mennek. Az északi karibucsoportok akár több ezer mérföldet is vándorolnak tavasszal és ősszel, a kedvezőbb klíma és a jobb táplálék reményében. Pedig igazán nem válogatós, amilyen növényi részhez hozzájut, azt meg is eszi. Vélhetőleg ezért is tudott fennmaradni a barátságtalan északi vidéken. Látása gyatra, hallása meglehetősen jó, szaglása viszont köztudottan elsőrendű, kiváló. Ezt jó szem előtt tartani, ha karibura vadászunk.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
13. oldal

A megfelelő szél ennél a vadászatnál különösen fontos. Ha megriasztja a vadász, a karibu akár 50-55 kilométeres sebességgel is repeszt, bár ezt a sebességet csak rövid távon tudja tartani. Sűrű szőrzete kettős funkcióval bír: egyrészt a nagyon sűrű, tömött bunda védi a zord környezet hatásaitól, a karibu igazi sarkvidéki túlélő. Másrészt az üreges szőrszálak segítik a víz felszínén tartani a testet. Ezek után nagy meglepetést nem okoz, hogy jó úszó. Természetes ellenségének szinte kizárólag a farkas számít, mert csak a farkasfalka képes a gyors, hosszú és kiváltképp jól szervezett üldözésre, ami egy kifejlett karibu elejtéséhez szükséges.

Ez a szarvas Észak-Amerikában kicsit olyan, mint nálunk az őz: „mindenki nagyvadja”. Kedvező áron, széles földrajzi elterjedés mellett vadászhatnak rá amerikai sporttársaink, azok is, akiknek államában nem fordul elő ez a szarvasféle. Tróféájából valóban látványos fejpreparátum készíthető, vadászata kifejezetten könnyű, legalábbis más észak-amerikai szarvasfélével összehasonlítva. Mai állományát 2,3 és 2,8 millió közé teszik, ami elmarad az európai telepések érkezése előtti 3,5 millióra becsült egyedszámtól, de több mint kétszerese az 1971-es évet jellemző 1,1 milliós számnak.

Mire ezeket a sorokat leírom, a hőmérséklet ismét visszaesik, itt 2 Celsius-fokot mérnek. Kavik Campben elkezdett havazni... Petra leveleket írogat, igyekszik csillapítani a kedélyeket. Mindenki nyugodt azokon kívül, akik egy kisebb vagyont fizettek ezért a tíz napért. Nekik fogytán van a humoruk, magamat is beleértve. Arra is gondolnom kell, hogy ha egyszer eljutunk a vadásztáborba, akkor hogyan tudok majd onnan visszarepülni. Úgy tűnik, rossz idő esetén két-három nap várakozással kell számolnunk. Az pedig teljesen biztos, hogy augusztus 20-ra Anchorage-ba kell érjek. A teljes expedíciómért azért nem szeretném elveszteni a Dall-féle vadjuh miatt. Ma 10-e van. A lehető legjobb esetben 12-én tudom elkezdni a vadászatot, de ehhez az kell, hogy holnap elérjem a tényleges vadásztábort. Ez azt jelenti, hogy az alaptáborban – ez lenne ugye az elérhetetlennek tűnő Kavik Camp – egy napot sem töltünk, hanem azonnal repülünk tovább.

Egyfolytában a weather.comot és a Goggle Földet nézzük. Nyugatról, északnyugatról fúj a szél. Abban bízunk, hogy lassan kiszorítja a felhőket Kavik fölé. Az újabb jelentés szerint egyelőre Kavik felett erősödik a havazás, és sűrűsödik a köd.

Időm van bőven. Netezek, olvasgatom a naplómát és időnként megkérdezem Bobot, hogy mikor indulunk.

Nagydarab bennszülött inuit rövid gatyában és rövid ujjúban mászkál odakint. Már attól is fázni kezdek, hogy nézem.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken

14. oldal

Augusztus 10.

Délutáni bejegyzés

Halvány reménysugár.

Kavik Camp jelenti, hogy a felhők feljebb húzódtak, most már 150 méter magasan járnak. A hőmérséklet –8 Celsius-fok. Ezzel Kavik Camp a legrosszabb időjárású terület a környéken. A Brooks Range területén mindenféle pluszban jár a hőmérő, egyedül ott van erős fagy.

Ezek olyan értékek, amelyre a pilótánk azt mondja: határeset. A hideggel neki nincs baja, de a felhők mehetnének feljebb is. Ha a körülmények nem romlanak, akkor elképzelhető, hogy nekivágunk. Ez a Deadhorse környéki időjárási változásoktól függ. Kissé sokallom a hideget. Sem én, sem mások nem ilyen időjárásra készültünk, különösen nem arra, hogy ekkora hidegben sátrazzunk. Jól fel kell majd öltözni a hálósákokban. Azért reméljük, amilyen gyorsan romlott az idő, olyan gyorsan fog melegedni is.

Petra azzal próbál minket nyugtatni, hogy „egy csónakban evezünk”. Ebben teljesen igaza is van. Csak ne mi vettük volna a jegyeket abba a csónakba. Az alaszakai kosvadászok feladják a várakozást, hazamennek Wasillába.

Greg továbbra is Bettlesban rostokol. Nem tud felszállni.

Augusztus 10.

Alaszka, Kavik Camp Vadászati Alaptábor

Esti bejegyzés

A legkedvezőbbben alakultak a délután eseményei.

Fél hat magasságában Kavik Camp további időjárás-javulásról tájékoztatott. Bob pilóta a felszállás mellett döntött. Első kísérletre megtaláltuk Kavikot, sikeresen leszálltunk, és leesett az állunk. Ennél különösebb és különlegesebb települést még sosem láttam. Az egész egy képzeletbeli Hold-bázisra hasonlít leginkább.

Eredetileg az olajmezők felkutatására indított expedíciók támaszpontja volt. A felderítők ma is szívesen használják, mert Deadhorse nem felel meg ennek a feladatnak. Mint azt a mi példánk is mutatja, bár Deadhorse csak 85 kilométerre van, de még nyáron is bizonytalan az elérése. A kutatóknak pedig olyan bázisra volt szükségük, amelyek közvetlenül a Brooks Range mellett van, és a hegység melletti olajmezőket a támaszponttól bármikor biztosan elérhetik. Mi csak örülhetünk ennek, hiszen mostanában kutatókon kívül főleg a Brooks Range-ba tartó vadászok használják Kavikot, és élvezik a kényelmét.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
15. oldal

Ez nem egy egyszerű tábor, hanem egy valóságos kisváros! Az olajosok tényleg nem sajnálták a pénzt akkor, amikor létrehozták. Kevés utánpótlásra szorul, jórészt önellátó, illetve az ide szállított nyersanyagokkal dolgozik. Egy igazi sziget a végtelen alaszakai tundravidéken. Kétféle épületből áll – már ha szabad ezt a szót használni ezekre a fura képződményekre. Az egyik típus a lakó-, a másik pedig a kiszolgálóépület. A lakóegységek lánctalpakra szerelt konténerek, amiket annak idején valószínűleg télen vontattak ide a messziségből. Lánctalpaikat meghagyták arra az esetre, ha esetleg mozgatni kellene őket a táboron belül. Hernyótalpas traktor várja, mikor kell valamelyik konténert arrébb húzni. A lakókonténerek belül emeletes, vagy egyszintes ágyakkal felszereltek, és a körülményekhez képest meglepő kényelmet kínálnak a lakóknak. Mindegyikben van fűtés, kis íróasztal, villany és az ágyak felett saját éjjeli lámpa.

A kiszolgáló- és társasági épületek nagyméretű katonai sátrak, amelyeket állandó tartózkodásra alakítottak át. Sima deszkapadlót, kempingszékeket kaptak, és természetesen fűtöttek.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
16. oldal

A tábor áramellátásáról elsősorban nagy teljesítményű akkumulátorok gondoskodnak, amelyeket generátorok töltenek. A kiegészítő energiaellátás egy miniszélerőmű feladata. Mostanában tervezik egy fejlett napkollektor beszerzését. Tényleg modernnek kell lennie, ha napfényből elektromos áramot szeretnének előállítani egy olyan területen, ahol nem süt a nap...

Kaviknak van saját mosodája, szárítógéppel és többféle mosószerrel. Van zuhanyzója, és ha a vendég törülközőjét esetleg otthon felejtette volna, itt azt is kap. A tábor körüli munkákat két Bobcat traktor látja el, ezzel tartják karban a leszállópályát is, ami mindjárt a tábor mellett fut. A leszálló gépek a „főterre” szoktak bekanyarodni. A kis repülőtéren senkinek nem kell aggódnia amiatt, hogy a konténerig tartó legfeljebb ötvenméteres utat hogyan teszi meg csomagjával: a leszálló utasokat járó motorral várja az ATV, amelynek az utánfutójára tehetjük a csomagunkat.

A közösségi sátor egyben az étkező is, ebből nyílik a konyha. Itt Susan, a tábor parancsnoka a korlátlan úr, a férfiak csak láb alatt vannak. Vele jobb nem tréfálni, a bejárati ajtó mellett lóg műanyag Savage esőpuskája, .30-06-os kaliberben, bevetésre készen. Szentelen medvék távol tartása a fő feladata. Susan nővérével mindent helyben süt-főz, a konyha az összes szükséges eszközzel és berendezéssel kellően felszerelt. Megérkezésünkkor hatalmas tál frissen készült meleg étellel vártak minket. Egy biztos: ameddig itt vagyunk, nem fogunk éhezni.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
17. oldal

Az étkezőben hat asztal mellett egyszerre huszonnégy ember tud helyet foglalni. A sátor fala mellett végig polcokat és szekrénykéket látunk, amelyek snackkal, rágcárnivalóval vannak megpakolva. Gyümölcsök, müzlik, csokik, olajos magvak kelletik magukat a lakóknak. Minden önkiszolgáló, bárki bármiből étvágya és kedve szerint vehet. Két nagy kondérban folyamatosan forró víz van, kávé, tea és kakaó készítésére. A hűtő rogyásig rakva különféle üdítőkkel. (Sajnos sör nincsen.)

Műholdas telefonon és rádióon tartják a kapcsolatot, ezenkívül a közösségi sátorban – láss csodát! – vezeték nélküli internetes kapcsolatot használhatunk! Mindenféle felár nélkül! (A jeladó viszont elég erős lehet, mert még saját lakókonténeremben is veszem a jelet.) Maga a router pedig műholdon keresztül tartja a kapcsolatot a világhálóval.

Ennél nagyobb luxust a vadonság közepén elképzelni is nehéz.

A lakókonténerembe belépve nagyon kellemes meglepetés fogadott: egy khakiszínű 1750-es Peli

fegyverdoboz!

Utoljára az Anchorage Hilton bejáratánál láttam, amikor alaszakai megérkezésem napján Andynek odaadtam. Onnan postán és repülőn valahogy végül is ide jutott. Ez a fő, a többi mellékes. Nézzük, mi van benne, hiszen remélhetőleg a nem túl távoli jövőben használatba veszem!

A kiindulási alap – mi más is lehetne? – Blaser .R93, ebből is a Professional változat. Műanyag tus, további elasztikus-szintetikus, a biztos fogást segítő betétekkel az előágyon és a pisztolymarkolatnál. Ezek a beépülések valósággal ragadnak a kézhez nedves körülmények között, és az eső errefelé bizony nem ritkaság. Ennél több műanyagot a mai technológia mellett nehéz puskán elképzelni, így nagyon is megfelel ízlésemnek. Az időjárásra érzéketlen szintetikus agyazás valószínűleg a legjobb választás, ha Alaszkában szeretnénk vadászni, bár nekem még otthon sincs fatusájú fegyverem. A faanyagú tus egyszerűen nem illik hozzám, mindig is idegenkedtem tőle. Nem igyekszem senkit meggyőzni a műanyag agyazás praktikumáról, mert úgy vélem, egy fegyver esetén a legfontosabb ismérv az, hogy tetsszen a tulajdonosának. Egy konzervatív szemléletű vadász elé hiába tennénk a létező legmodernebb kompozit tussal szerelt puskát, és hiába bizonygatnánk nem kevés számú előnyét az elegáns diógyökér agyazással szemben, bizonyosan sosem tudnánk meggyőzni arról, hogy azt megvegye. Ő Alaszkába is *old school* fatusával érkezne, és nem zavarná, hogy sokkal több időt kell karbantartással foglalkoznia, hazautazás után pedig esetleg szakembernek kell a vadászat nyomait eltüntetni a fáról. A maga szempontjából szerintem teljesen igaza van.

Ez egy személyes döntés.

A fegyverválasztásban szinte korlátlan szakirodalom nyújt segítséget azoknak, akik a megszokottól idegen körülmények között, ismeretlen fajokra szeretnének vadászni. A sok tanács között azonban gyakran elvész az, ami véleményem szerint a legfontosabb. Azért vadászunk, mert szeretjük a vadászatot. Ezért bármit, amit a vadászathoz választunk, elsősorban saját magunknak vesszük, nem a környezetünknek vagy a vadászhaveroknak. Nem szabad másokat lenézni és kirekeszteni azért, mert személyes ízlésük és választásuk eltér a miénktől. A vadászok közössége – a társadalom más szegmenseihez hasonlóan – egyre színesebbé válik. Elnézőnek és türelmesnek kell lennünk egymással szemben. Biztos vagyok abban, hogy kivétel nélkül mindenki jobban lő azzal a puskával, amit szeret, mint azzal, amire környezte jó tanácsnak szánt enyhe erőszakkal rábeszéli. Aki azt gondolja, hogy a jó vadászt a rossz vadásztól a ruházata és a fegyver agyazása különbözteti meg, az téved. Fa- vagy műanyag tus, lódenkabát vagy digitális terepminta, kackiás zerge-tollas kalap vagy halálfejes baseballsapka, mindegy, bármelyik választás esetén lehetünk etikus és eredményes vadászok.

Az amerikai vadászok nyitottságára hadd írjak egy rövid példát.

Az általános alaszakai vadászati engedélyt az Alaska Department of Fish&Game internetes oldalán

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
19. oldal

vásárolhatjuk meg.

Itt a jövőbeli alaszakai vadász könnyebb azonosíthatósága végett többek között kéri az engedélyvásárló hajszínét is. A szokásos hajszíneken kívül megadhatjuk akár a kék, lila, rózsaszín, szürke, piros vagy narancssárga színt is. És ezt itt komolyan is veszik. Úgy vélem, nem az a fontos, hogy hányan jelölik be a narancssárga hajszínt, vagy mennyi olyan vadász van, akik ténylegesen ilyen színű hajjal érkeznek az államba, hanem az, hogy a hivatalos állami oldal fenntartói szerint ameddig valaki betartja a vadászati törvényeket Alaszkában, addig teljesen mindegy, hogy barna vagy narancssárga hajszínnel keresi a medvét. Hozzám nagyon közel álló vélemény és gondolkodásmód.

Uff, én beszéltem!

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
20. oldal

A kaliberválasztásnál számomra természetes módon az öreg .30-06-ra gondoltam először. Mert Whelen ezredes óta tudjuk: „Egy .30-06-ost sosem hiba választani!” Ezzel a kaliberrel többszörösen végigvadászták a világot, nincsen olyan vadászható faj, amelynek egyede ne került volna terítékre a veterán Springfielddel. Hosszas tanakodás, egyeztetés és számolgotás után azonban mégis arra jutottam, hogy a .30-06-os nem a legjobb megoldás. Expedícióm során fogok a hegyekben vadászni, ahol 350 méter feletti lövésekre is fel kell készülnöm, de vadászati céljaim között szerepelnek 500 kilót bőven meghaladó tömegű vadak is. Ezért, ha a .30-06-os kalibert választom, akkor minimum 2 különböző löszert kellett volna hoznom: egy kis lövedéktömeggel rendelkező, viszonylag magas BC értékűt a hegyi vadászatokra 9,7 gramm körüli tömeggel, és egy minimum 11,7 gramm tömegűt (vagy kicsit nehezebbet) az igazi nagyfiúknak. Ez járható út, de feleslegesen túlbonyolítja a szervezést és a vadászatot.

Terepen pedig mindig az egyszerű megoldások működnek.

Kétféle lőszerhez kétféle céltávcső-beállítás, esetleg két különálló távcső szükséges. Én egyiket sem szerettem volna felvállalni. Ráadásul a helyi törvények szerint repülőre legfeljebb körülbelül 5 kiló (angolszász mértékegységből kerekített érték) tömegű löszert lehet felvinni, ami a gyakorlatban 5 doboz löszert jelent. Így hozhattam volna 2 doboz könnyű lövedékkel és 3 doboz nehéz lövedékűvel szerelt löszert. Murphy vadászati törvénye szerint pedig egészen biztosan abból a lövedéktípusból fogytam volna ki, amire éppen szükségem van. Más kalibert kellett tehát választanom.

A Blaser .R93 kaliberválasztéka módfelett széles, így lehetőségben nem volt hiány. A végső választásom a .300 Winchester Magnum kaliberre esett, amely – Kovács László szavaival élve – ugyanarra jó, mint a .30-06, csak a hatásos lőtávolság tolódik ki. Választhattam volna a .300 Weatherby Magnumot is, de szerintem egyáltalán semmi értelme nincsen egy .30-as átmérőjű lövedéket ilyen örületes sebességre gyorsítani. A Winchester lőszer becsapódási energiája hosszú távon is elég arra, hogy szinte bármit ledöntsön, ami él és mozog a Földön. Bár a Weatherby laposabb röppályával bír, hosszú távú lövéseknél általában ennél a löszernél is kell állítani a távcsövön. Ha pedig már kompenzálunk, akkor csaknem mindegy, hogy mennyit. Ne felejtjük el, hogy a sportlövők a lényegesen kisebb sebességű .308 Winchester lőszerrel magabiztosan tüzelnek a 450 méterre lévő célpontokra.

A .300 Winchester Magnum egyik nem éppen szimpatikus tulajdonsága, hogy minden lövésnél megrugdossa a vadász vállát. Ezzel nekem is számolnom kellett, mert ha van valami, amit a lövészetben nem szeretek, akkor az a túlzott rugdosódás. A visszaható erők csökkentésére többféle lehetőség is kínálkozik. Sokak szerint a legkényelmesebb megoldás a csőszájfék. Ez valóban hatékony, viszont nagyon megnöveli a fegyverdörejét és ez a második dolog, amit nem kedvelek. Kivétel nélkül *mindig* valamilyen hallásvédő eszközzel lövök, lőtéren és vadászaton egyaránt.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
21. oldal

Otthoni vadászatokon leginkább fülkagylót hordok. Használata hamar megszokható, és ezzel a segédeszközzel elkerülhetjük a néhány vadásztársunknál korán jelentkező nagyothallást. Én olyan típust használok, amely beépített okos elektronikával rendelkezik. Ez, beállítástól függően a környezeti zajokat felerősíti, így a leghalkabb suttogás is jól hallható, viszont a másodperc törtrésze alatt leszabályoz, ha a hangerő 50 dB fölé emelkedik. Ide is elhoztam a készüléket, bár fogalmam sincsen, hogy mennyire tudom majd használni. Az elektronika nem szereti a vizet, abból pedig Alaszkában van bőven. Van nálam füldugó is, majd kialakul, melyik működik jól a gyakorlatban.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
22. oldal

További lehetőség a visszarúgás mérséklésére a fegyver tömegének növelése. Ezt sokan nem szeretik, ez a megoldás homlokegyenest szembemegy a fegyver tömegét a végtelenségig csökkentő időszerű divattal. Engem nem zavar a nagy tömeg, sőt pontosabban lövök a nehéz puskákkal, ezért vastagabb falú, úgynevezett semi weight csövet rendeltem a Blaserhez. A csőfal vastagítása a tömeg növelésén túl jól tesz a fegyver pontosságának is. A könnyű műanyag tussal együtt használva viszont kissé csőnehézzé válhat a fegyver, így a tusba becsavartuk a Kick-Stop visszarúgás-csillapító rendszert. Ez újabb 600 grammal növelte a tömeget, és jól tett a kiegyensúlyozottságnak is. Ráadásul ez nem „holt tömeg”, hanem egy olyan mechanikai eszköz, amely a tömegpont áthelyezésével akár 20%-kal csökkenti az érzett visszarúgást. További tömegnövelés végett a tusra húztam egy elasztikus löszertartót, ami 9 löszert fogad. Ezt tartom a legjobb megoldásnak, így sosem marad otthon és hosszú kabátban is kéznél van a tartalék lőszer, nem kell a kabátot kinyitva az övemem kotorászni. Bonyolult fizikai számításokat nem végeztem, de az így összerakott puska érzett visszarúgása szinte kisebb, mint egy átlag .30-06-osé.

Miután a kaliber is megvolt, némi levelezést követően az RWS *top end* lőszerét, a híres Evolutiont választottam. .30-06-os kaliberben korábban nagyon jó tapasztalatokat szereztem az Evo lövedékkel. Azonnal nyílik még lágyrésztalálat esetén is, viszont sosem esik szét. Gombásodása szinte mértani pontosságú. Néhány tesztvadászat után kiderült, hogy a nagyobb sebességű .300 Winchester Magnumból kilőve is nagyszerűen működik. Közeleli találatnál is nyílik, viszont nem szakad szét. (Korábban állítólag gondot okozott, hogy bizonyos, alapkaliherhez fejlesztett lövedékek a közepes magnum kaliberekből kilőve nem torzultak megfelelően: vagy átsuhantak a vadon gombásodás nélkül, vagy pedig felületi sérülést okozva darabokra szakadt az óriási becsapódási sebesség miatt.) Szívem szerint azt írnám, hogy az Evolution a legjobb lövedék, amit valaha fejlesztettek. Az ésszerű véleményem viszont az, hogy ez csak az egyike a legjobboknak, és ebben nem hiszem, hogy tévednék.

A céltávcső választása szerencsére sokkal egyszerűbben ment, így a puskámra a Zeiss csúcsmo­dellje és büszkesége, a vadászmagazinok címlapjáról és hirdetéseiről ránc kacsintó híres Victory Diarange 3-12x56T* második generációs változata került. Ebbe a páratlan optikába a Zeiss mindent beletett, amit a céltávcsövek gyártásáról az elmúlt sok-sok évtizedben megtanult, és ez bizony nem kevés: 3-12x között állítható nagyítási érték, miközben a szálkereszt vastagsága nem változik. Megvilágítható szálkereszt, fokozatmentes állítási lehetőséggel és memóriafunkcióval. Külső ballisztikai tornyok a gyors és pontos röppálya-kompenzációért. Azonban a beépített lézeres távolságmérő az, ami a céltávcsövek királyává teszi. Ez utóbbi műszer pontosságára jellemző, hogy 600 méterig +/- 1 méteres pontossággal mér, míg ettől az értéktől a mérési tartomány végét jelentő 999 méteres távolsáig a pontosság +/- 5%-os.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
23. oldal

A Zeiss tervezői tényleg mindenre gondoltak, így a távolságmérő leolvasására szolgáló kijelző fényerejét a szálkereszt fényerejéhez hangolták: ha a szálkereszt megvilágításának erősségét növeljük, akkor a távolságot méterben kifejező számok fényereje is nő. A bonyolult elektronikát egy CR123 mintájú szupertartós elem hajtja meg, amiből a biztonság kedvéért tartalék is lapul valahol a hátizsákom mélyén. A céltávcső újabb egy kilót adott az össztömeghez.

Eddig az ideális fegyver/lőszer/optika kapcsolatról szóló elméletem. Annyira jól átgondoltnak tűnik és tudományosan hangzik, hogy kimondottan rosszul esik bevallanom, hogy nem vagy nem teljes mértékben igaz.

Alaszkára és az egész expedícióra minden szempontból igyekeztem nagyon alaposan felkészülni, hiszen az élmény így válik teljessé. Ez a felkészülés magában foglalta többek között a nyelvtanulást, a fizikai edzéseket, az általam felkeresett helyek történelmének és minimális földrajzának megismerését, valamint a lőkészségem fejlesztését is. Kivételes szerencsémnek tartom, hogy lőkiképzésemet Simonyi Ottó vállalta el, aki mesterlövészként a rendőrségnél teljesít szolgálatot. Oktatási módszertanát mindenhol elismerik, és ahol járt, ott részben vagy egészben alkalmazzák is. Ez azért volt fontos számomra, mert egy dolog világszínvonalon érteni valamihez és egészen más az oktatás. Első közös edzésünkre idén június 7-én került sor a nagytényi lőtéren. Ottó természetesen mindenképp belenézett a fegyvertáskámba, és bizony nem volt elragadtatva attól, amit látott. Mint ahogy azok a precíziós lövészek sem, akik éppen szokásos felkészülési tréningjüket tartották. Az általam összeállított hardver komoly kritikát kapott.

Mindenképp Ottó véleménye szerint a 12x-es nagyítás nem ideális a hegyi vadászatok során esetenként előforduló extrém lőtávolságokra. Ez nem azt jelenti, hogy nem lehet eredményesen hosszú távú lövéseket leadni ennek az optikának a segítségével, csak éppen gyártanak ennél sokkal használhatóbbat is erre a feladatra. Ő minimálisan 30x-os nagyítást javasolt. A vadászok körében elsőrangúnak tartott Blaser nyeregszerelék nem örvend túlzott népszerűségnek mesterlövész körökben, mint ahogy maga az R.93 puska sem. Egyik profi azt találta mondani, hogy ő bizony semmi pénzért nem sütné el ezt a fegyvert.

Az R.93 kapcsán időről időre felbukkan a biztonság kérdése. Tény, hogy az elmúlt években jó pár R.93 felrobbant, mint ahogyan az is tény, hogy ezek egytől egyig felhasználói hiba miatt történt robbanások voltak. Talányos módon a vadászsajtó az R.93 baleseteknek minden esetben komoly teret ad, valóságos cikksorozatok születnek egy-egy esetről. Miközben legalább ugyanennyi más márkájú és rendszerű puska is felrobban, de ez valamiért nem kelti fel a nemzetközi zszurnaliszták figyelmét. A jól értesültek szerint ez bizony nem a vaksors műve.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
24. oldal

Nem vadászó kedves Olvasóim kedvéért említem meg, hogy az „egyenes húzású” R.93-as puska működtetése sokkal egyszerűbb és gyorsabb, mint a piacot uraló „forgó tolózárás” fegyvereké, így az R.93 rövid idő alatt komoly piaci sikereket ért el, természetesen a hagyományos rendszerű pusokák rovására. Nem kizárt, hogy a külföldi vadászsajtó hirdetési bevételeinek vélhetőleg nagy részét jelentő fegyvergyárak egyfajta nyomásgyakorlással éltek az R.93 ellen, így erős negatív kampány és hisztériakeltés zajlik a Blaser pusokák körül. Magam is a reklámpiacon dolgozom, nem lennék meglepve, ha ez a pletyka igaz lenne, láttunk már ennél sokkal cifrábbat is... Mindezzel együtt a hazai mesterlövészek azok közé tartoznak, akik nem tartják biztonságosnak ezt a típust. A „háborúk darazsai” nincsenek lenyűgözve a Weatherby és egyéb nagy teljesítményű lőszerektől sem, és ez alól az én Winchester Magnum munícióm sem kivétel.

Természetesen ezekkel a gondolatokkal senkinek nem kell egyetértenie, az értelmes vita csak előbbre vihet. Aki azonban vitába száll a mesterlövészek véleményével, az egy pillanatra se felejtse el, hogy valódi profikkal vitatkozik, akik közül akár egynek is komolyabb tapasztalata van a fegyverekről, optikákról, lőszerokról, valamint a hosszú távú lövészetéről, mint a hazai vadásztársadalomnak együttvéve.

Más oldalról viszont a vadászat nem mesterlövészet. Olyan pusokát és optikát kellett találnom, ami expedícióm során univerzálisan használható. Mindösszesen két olyan vadra tervezek vadászni, ahol reális esély van a 400 méteres, vagy az annál is hosszabb lövésekre. Ezzel szemben áll 15 olyan vad, ahol szinte elképzelhetetlen ekkora lőtávolság, így nem biztos, hogy célszerű lett volna egy precíziós fegyvert vinnem magammal. Az biztos, hogy ha kifejezetten hegyi vadászatra adom a fejem, akkor nem ezzel a fegyverrel és céltávcsővel fogok útra kelni, de erre az utamra még mindig jó választásnak tartom.

A gyakorlás során felül kellett bírálnom lőszerválasztásomat is. Az Evo érdemeit nem csökkenti, hogy ez egy alapvetően vadászlőszer, és mint ilyen, tipikusan 300 méternél rövidebb lőtávolságra ideális. Ennél hosszabb távon némi bizonytalanság tapasztalható a röppályában. Ennél komolyabb probléma, hogy az amerikai lobbiban olyan hatékonyan zárt össze a német muníciók előtt, hogy azok szinte beszerezhetetlenek az Egyesült Államokban. Ha netán kifutok a töltényekből, akkor egy teljesen ismeretlen, helyszínen megvett munícióval kellene folytatnom a vadászatot. Ez nem fér össze a kockázatot minimumra szorító alapelvvel, amely az egész expedícióm előkészítését jellemezte.

Amerikai ammót kellett tehát találnom.

Végeredményben 180 grain (11,7 gramm) tömegű Hornady SST Interlock töltényekkel raktam tele láncaim (pontosabban lakatjait) vesztett Peli 1200-as lőszeresdobozkámat.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
25. oldal

A tűhegyes műanyag hegy és a *boat tail* (csónakfar) lövedékkialakítás biztosítja a lehető legkisebb mérvű sebességvesztést, és ez nemcsak a lapos röppálya, hanem a gyakorlati ölőerő perspektívájából sem elhanyagolható előny. Egynémely más műanyag hegyet viselő lövedéktársával ellentétben a becsapódás után bár gyorsan nyílik, mégis megőrzi az eredeti tömeg 90%-át, a gyártócég állítása szerint. Így a nagy testű vadak esetében is elegendő mélységi hatással számolhatunk. Az esetleges utánpótlás kiválóan megoldott, a Hornady egyike az Egyesült Államok nemzeti lőszermárkáinak, és a cég gondoskodik arról, hogy minden vadász- vagy fegyverüzletben rendelkezésünkre álljon a szükséges muníció. A Hornadyt természetesen az utolsó utáni pillanatban választottam, így az amerikai hatóságoktól már megkapott lőszerbeviteli engedélyt módosítani kellett. Rebecca Lloyd, a Cabela's kítűnő asszisztense nélkül bizony komoly bajban lettem volna.

Kiveszem a puskát, nézegetjük, de a távcső megtartotta az otthon beállított értékeket. Egyelőre nem világos, hogy fogok-e tudni tesztlövést tenni vadászat előtt. Ha nem, akkor körülbelül 5-6 centi alálövéssel kell számolnom 250 méteren. Otthon ugyanis erre a távolságra lőttem be a puskát, de akkor 30 Celsius-fok volt, az itteni lényegesen hidegebb levegőben pedig lassabban halad a lövedék. Ha 250-en pontot lövök, akkor 300 méterig nem kell áthelyeznem a célpontot, mert csak 11 centit esik az SST, 15 Celsius-fokot feltételezve. 350-en viszont már 26 centit esik a lövedék, de ha gerincre célzok, nem lehet baj. 400-on ellenben már „tornyoznom kell”, tehát távcsőbeállítással kompenzálni a 47 centis lövedékesést.

Jay barátom wildcat tölténnyel érkezett. .30-06-os lőszert szűkített le 6,5 milliméterre, ezzel eteti puskáját.

Susan este összehívja a táborlakókat. Két grizzly csatangol a környéken, egyedül ne sétáljunk messzire. Külön megkéri a vadászokat, hogy lehetőleg ne lőjék le a medvét, mert még nincs itt a szezonja. Többen egy karibut véltek látni, most mindenki felkapaszkodik az egyik, magaslati megfigyelőpontra átalakított konténer tetejére. Vadul távcsőveznek, de nem látnak semmit.

Augusztus 11.

Kavik „Hilton” Camp Vadászati Alaptábor

Ma reggel ragyogó, szikrázó napsütésre ébredtek Kavik Camp vadászaik.

Egyetlen éjszaka alatt eltűntek az égről azok a fellegek, amelyek megkeserítették életünket az elmúlt két napban. A látótávolság ennél nagyobb már nem is lehetne, csak a látóhatár szélén meredezik még egy-két magányos felhőrongy. A hőmérséklet is meredeken emelkedik, edzettebb sporttársak fontolóra vették a rövidnadrág előkeresését.

Telt ház közelében van vadásztáborunk.

Az Egyesült Államok minden részéből sereglettek ide vadászok a Dall-féle vadjuh elejtésének reményében, vagy éppen karibuvadászatra. Egytől egyig vidám, barátkozó típusú emberek, nem nehéz velük jóban lenni. Sokat beszélgetünk az országaink eltérő vadászati adottságairól.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
27. oldal

Itt ahány állam, annyiféle vadászati törvény és ennek megfelelően annyiféle alkalom a vadászatra. A helyi lakosok mindenhol előnyt élveznek a külföldiekkel vagy a más államból jövőkkel szemben, az őslakosok pedig bármely általam ismert amerikai államban vadászati előjogokat gyakorolnak. Beszélgetéseim nagy tanulsága az, hogy Amerikában a vadászat nem a felső tízezer sportja. Átlagos emberek egy átlagos amerikai államban gazdag vadászati lehetőséghez jutnak alanyi jogon vagy megfizethető áron. Így hát a vadászok a társadalom minden szegmenséből érkezve, csaknem azonos eséllyel indulnak saját államuk erdeibe. Pénzért elsősorban pluszengedélyeket lehet venni, jellemzően az őslakosoktól. Sajátos intézmény a vadászati lottó, sok államban alkalmazzák. Amikor „sok az eszkimó, de kevés a fóka”, vagyis sokkal több a vadász, mint amennyi példányt egyes fajok egyedeiből az adott évben elejteni szabad, akkor lottóhúzáson döntenek el azt, ki kapja meg az elejtési jogot. Lottószelvényt bárki vehet. Igazságos, világos és egyértelmű szabályozás. A Kelet-Európára esetenként jellemző, sőt csaknem intézményi szinten működő „kinek ki a haverja?” elv itt nem érvényesül.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
28. oldal

A Kavik Campot ma ünnepélyesen és önkényesen átkereszteltem, én már csak Kavik „Hilton” Camp néven emlegetem. Ma kipróbáltam néhány szolgáltatását, és mondhatom, mind remek. A zuhanyzóban a szappanon kívül kétféle sampont is találtam, Susan, a tábor szigorú vezetője pedig segített a mosógépek programjai közti eligazodásban. Állandó gondot okoz, hogy legyen tiszta ruhám, minden lehetőséget ki kell használnom a mosásra.

Egyfolytában keresek valamit.

Olyan nincsen, hogy egyszerre minden felszerelési tárgyam és ruhám meglegyen. Valami mindig hiányzik, hogy aztán teljesen váratlanul kerüljön elő olyan zsebből, táskából, rekeszből vagy dobozból, ahol magamtól sosem kerestem volna. Ha minden táskámat kipakolnám, az egész tundrát az én tárgyaim borítanák be. Nem hiszem, hogy túlzott igényeim lennének, de sok mindenre van szükség 81 napon keresztül. Szerintem ennél lejjebb nem tudnám építeni a csomagjaim számát.

Szeretném kihangsúlyozni, hogy most a tundrán vagyunk.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
29. oldal

Ha a tajgáról vagy a tundráról van szó, akkor mindig kissé bizonytalaná válok, bár ezt sikerrel leplezem. Északi vándoroktól azért elvárható lenne, hogy ezt a két jellemző társulást egymástól meg tudják különböztetni. Állandósult fogalmi zavarral küzdök, így kizárólag a magam megnyugtatóására írom le a kétféle terület fontosabb jellemzőit.

A tajga orosz eredetű szó, jelentése állítólag „a kis vesszők földje”. Ezért a fordításért nem kezeskedem, de a DeLorma-féle lapozható Alaszka-térképben ez a szóeredet szerepel. Ezzel a kifejezéssel egy éghajlati övet és egy növénytársulást egyaránt illetünk. Nem hittem volna, de a tajga a világ legnagyobb szárazföldi életközössége. Kevés fajszámú tűlevelű erdő alkotja, kiterjedése sarkkör körüli, azaz *cirkumpolaris*. (Micsoda szavakat tanulok!) Azokon a területeken, ahol nincsen erős fagy, lombhullatók is előfordulnak, de ettől még a tajga tajga marad. Nagyon úgy tűnik, hogy Alaszka legnagyobb része tajgán terül el, ezért az a legegyszerűbb, ha megszeretjük ezeket az erdőket. Északról a tundra öv, délről a sztyepp határolja. (Én mindig azt hittem, hogy a sztyepp olyasmi, mint a préri, csak Oroszországban, de nem kizárólag az: ez egyben éghajlati öv is.) A tajga sikertörténete azokig az időkig nyúlik vissza, amikor a Bering-földhíd még összekötötte Alaszkát és Kelet-Szibériát, így adva lehetőséget a hatalmas, egybefüggő életközösség (figyelem: *biocönózis!!!*) kialakulására.

Az éves átlaghőmérséklet fagypontra esik alá, és óriási az éves hőingadozás: nyáron 30 Celsius-fok mellett sütkérezhetünk, télen viszont rendszerint beköszönt a -50 Celsius-fok. Talaja tápanyagban csekély, amiért elsősorban a tűlevelűek hibáztathatóak: ha egy erdő nem hajlandó lombot hullatni, akkor értelemszerűen a talajba nem kerül friss tápanyag. A hideg sem kedvez a talajflóra életének, a tápanyagok lassan bomlanak el. Az amerikai tajga külön átka a *spruce-bark beetle*, egy undok kis féreg, amely az elmúlt években jelentős károkat okozott a faállományban.

A tajgával ellentétben a tundra már szinte teljesen kopasz táj. A sarkvidéki területen a fák az állandósult hideg miatt nem képesek megtelepedni. Ez az éghajlati öv a Jeges-tenger partvidékére és a környező szigetekre jellemző, tehát minden vérbeli északi vadász előbb-utóbb megismeri ezt a sivár vidéket.

Barátságatlan világ ez.

A szél csaknem folyamatosan fúj, a nagyon rövid nyár csak a talaj legfelső rétegét képes felolvasztani. 10 Celsius-fok fölé sosem kúszik a higany, télen viszont hideg van. Nagyon.

Ha már itt tartunk, néhány szó erejéig elidőznék a *permafroszt* jelenségénél. Ez alatt az elnevezés alatt értjük azt a talajt, amely minimum két éven keresztül egyfolytában fagyott állapotban van. *Folytonos permafrosztról* beszélünk akkor, ha a talaj átlaghőmérséklete nem emelkedik -5 Celsius-fok fölé, míg ha a föld ennél melegebb, akkor ott csak foltokban, szigetszerűen alakul ki a *nem folytonos permafroszt*.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
30. oldal

Alaszkában nagyjából az Északi-sarkkör híz határvonalat a kétféle permafroszt birodalma közé.

A permafroszt folyamatos kihívás elé állítja az építkezőket: a talaj a csővezetékek és a fűtött épületek környékén megolvad, így a nem megfelelő körültekintéssel felhúzott házak előbb megsüllyednek, majd alkalmasint összedőlnek.

A permafroszt elhelyezkedéséből világosan következtethetünk a globális felmelegedés hatásaira. 1998-ban és 2001-ben soha korábban nem tapasztalt mértékben csökkent a világon a permafroszt területek mérete! Kanada Yukon tartományában pedig a fagyott talaj 100 kilométerrel húzódott északabbra az elmúlt száz évben! Csak Nyugat-Szibériában 900 ezer négyzetkilométeres területen indult olvadásnak a fagyott föld, és az így felszabaduló, korábban a talajba fagyott metán és különböző szénhidrogének aztán maguk is hozzájárulnak az üvegházhatás fokozódásához. A jégkorszak óta fagyos lápokban még körülbelül 70 milliárd tonna metán bújik meg, amely a lápok felolvadásakor ki fog szabadulni. Ezzel a Föld metánkibocsátása megduplázódik.

Az optimisták szerint elképzelhető, hogy a Föld és az Anyatermészet ereje képes lesz azt helyrehozni, amit a *Homo sapiens* egyedei elrontottak. Ha szerencsénk van, akkor a felolvadt talaj és a melegedő klíma kedvező körülményeket fog teremteni a növényvilág terjedésének, így gyakorolva jótékony hatást a Föld légkörére.

Zajlik az élet a Kavik Hiltonban.

Vadászok pakkjaikat rendezgetik. Bepakolnak a hátizsákokba, majd kipakolnak és ismét be. Irányít, szervez, rámul itt mindenki. Akiknek nincs dolguk, azok a serénykedőket nézik, tanácsokat osztogatnak, és mindig útban vannak. Ki lazán farmerben vadászik, ki terepszínben (utóbbiak vannak többen). Puskák hevernek a zsákokon vagy sokszor alattuk, sátrak és felszerelési tárgyak szerteszét a földön. Az esélyeket latolgatjuk, körbeállunk, mindenkinek van egy jó ötlete. Ma reggel, a tábortól mintegy két mérföldre karibu esett. Elejtője fiatal vadász, büszkén nézegeti még erősen barkás zsákmányát. Fejtrófea készül belőle, óvatos mozdulatokkal nyúzzák.

Susan bemutat kedves barátainak. A kis rágcsálók – alighanem valamiféle földimókus lehet – egészen szelídek. Susan kezéből esznek, és nem kell sok, hogy engem is elfogadjanak. De a simogatást továbbra is csak Susannak engedik.

Nagy a légi forgalom a tábor felett. Újabb vadászok érkeznek Deadhorse-ból, jó néhányan szorultak ott be az elmúlt néhány napban. Vannak, akik már kirepültek a területre. Az imént két gép is körözött felettünk, egyszerre öt gép áll a konténerek előtt. Most látom, hogy még benzinkút is van itt, ahol az egyik gépmadarat éppen tankolják. Még a karhatalom is tiszteletét tette nálunk. *State Trooper* a szervezet neve, vidéken a rendőrség szerepét tölti be. A fiatal *trooper*nek saját, szolgálati repülője van, azzal szállt le Kavikban. Nem ellenőriz senkit, csak pihen egy fél órát, és repül is tovább. Egy óra után néhány perccel landol Greg Jennen gépe.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
31. oldal

Hárman is vagyunk itt, mind az ő kuncsaftjai, köré sereglünk.

Sokadszor is megállapítjuk, hogy a Brooks Range bizony havas, a fehér ruhás juhokat nehéz lenne észrevenni. Ezért Greg úgy dönt, hogy délután a karibu- és medvevadász táborába szállít felszerelést, mi pedig addig itt várakozunk. Az a tábor már más vadászterületen van, ott már beindult a medveszezon. Mi vagy ma este, vagy holnap reggel hagyjuk el a Kavik Hiltont, ez a hótól függ. Többfelé is mehetünk, sok alkalmas terület és leszállópálya van, lehetetlen azt innen megmondani, melyiket használhatjuk és melyiket nem. Greg és a guide-ok a nagy repülések közepette erre-arra kanyarodnak, megnézik a lehetőségeket. Sok dolgunk nincs, délután elkezdem én is a zsákomat pakolni. Minimális mennyiségű felszerelést viszek, hiszen ez egy valódi hátizsákos vadászat lesz. Azt esszük, abban alszunk és azt tudjuk használni, ami a hátunkon van. Ott alszunk, ahol az este ér minket. Végleg eltávolodunk hát a civilizált világtól, pár napig immár csak egymásra számíthatunk majd.

A guide és a vadász.

Életük a vadászat idejére összeforr.

A délután nagy része eseménytelenül telik, mégsem unatkozom. Greg időnként leszáll a gépével, majd ismét elrepül valahová. Azt nem lehet állítani, hogy folyamatosan traktál minket információkkal, nem tudjuk, hogy áll az általános vadászati helyzet. Sárga gépe komolyan aggaszt. Annyira könnyű építésű, hogy szinte nincs is. Törzse nem kemény anyagból, hanem erős PVC-fóliából készült. Csak ki ne szakadjon.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
32. oldal

Egyik sporttárs nagy szakács, kerít gyorsan egy serpenyőt és egy tábori főzőt, majd a szabad ég alatt kezdi sütni az imént lőtt karibut. Mondhatom, ilyen finom vadhúst már régen ettem. Nagyon vadászias a hangulat. Megnézegetjük egymás puskáit, mindenkinek van egy jó szava a másikhoz. Sorban jönnek a gépek, és viszik el a különböző előretolt táborokba a vadászokat. Az éppen indulónak jószerencsét kívánunk – ez errefelé nem sérti a babonát –, és segítünk bepakolni. Együtt van húsz vadidegen ember, és olyan érzésem van, mintha mindig együtt vadásztunk volna. Se egy hangos szó, se egy veszekedés sehol.

Egyikük lánya unalmában sétál egyet a tábor körül. Lő is egy helyi madarat török sörétes puskájával. Karcsú, női fegyver, .410-es kaliberben. Kérek egy löszert, hogy megszemléljem. Újrátöltött, érdekes muníció. Aranyos kis töltény, és amilyen kicsi, olyan nagyot puffan elsütéskor. Hatékonyságát pedig éppen az előbb bizonyította.

Sikerén annyira nekibuzdulunk, hogy vadászatot szervezünk a környékre. Hatan jutunk a törökre. Az egyik vadász tizennégy év körüli fia fogja a puskát, mi adjuk a díszkíséretet.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
33. oldal

Jó egy kilométert elsétálunk a tábortól, minden eredmény nélkül. Visszaúton, tőlünk legalább ötven méterre két rókát veszünk észre. Látnak is, éreznek is minket, mégsem mennek el. Mellettük száraz folyómeder, ott mögéjük lehet kerülni. Kezembe nyomják a törököt, átgázolok egy bozóton, már a mederben vagyok. Száz méter után visszakanyarodok, nagy ívben a rókák felé.

Ők nyernek. Előbb vesznek észre engem, mint én őket.

Annyira tetszik nekünk a vadászat, hogy meg sem állunk a táborban, túlmegyünk rajta. A török fegyver ismét a srácnál van, lő is vele egy madarat. Rajtam a sor, felkel előttem a madár, simán elhibázom. Mindkét csővel. Nem aggaszt a dolog, a sörétlövéllyel csak elvétve foglalkoztam. A madaraknak nem kell tartaniuk tőlem, az egyszer biztos.

Végre vadásztam Alaszkában!

Greg ismét leszáll, és közli az ítéletet: ma estére is maradunk. Holnap mehetünk ki a táborba, magyarán 13-án kezdődhet a tényleges vadászat. Kapok tőle négy-öt új papírt, két alumíniumszalagot és egy rakás műanyag kártyát. (Ez utóbbiakról nem tudom, mire valók.) Mark, a sörétlövő srác apja whiskyt és sört vesz elő méretes táskájából. Ezt már szeretem! Nem tudjuk, szabad-e alkoholt fogyasztani Kavik Campben, ezért elsunnyogunk hátra.

Lassan elcsendesedik a Kavik Hilton...

Augusztus 12.
Sheep&Caribou Camp
Brooks Range
Sadlerochit Mountains

Furcsa, szokatlan utat jár be a Nap a tundra egén.

A korai napfelkeltekor nekirugaszkodik, sikerül is felkapaszkodnia a látóhatár peremére, de nem jut magasra. Ezután csaknem pontosan háromnegyed kört ír le a horizonton, és késő éjszaka eltűnik. Nem sok pihenője van, hiszen az éjszaka csak pár órát tart, akkor is szürkület van, nem sötét. Valódi éjszakát Anchorage óta nem láttam. Aki nyáron a Brooks Range-ba indul vadászni, ne hozzon sok elemet a fejlámpájába.

Reggel Kavik Campben minden vadászexpedíció elmaradhatatlan bevezetője és főpróbája, a puskák belövése zajlik. A kifutópálya túloldalára megyünk, ingatag kék hordó az alap, arra kerül a hátizsákom támasztéknak. Szék nincsen, leülni nem lehet, és nem tudom két ponton feltámasztani a puskát. Ez azért baj, mert a fegyver belövésénél nem arra vagyok kíváncsi, hogy én mit tudok, hanem arra, hogy nem állítódott-e el a puska.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
34. oldal

Egyik *guide* csak úgy szemre saccolva a távolságot, hajszálpontosan száz méterre helyezi ki a célt, a távcsőbe épített lézerrel kétszer is ellenőrzöm. Automata célt vettem pár napja a Sportsmen Warehouse-ba, a lövedék nyomán narancssárgára színeződik a fekete találati zóna. Így nem kell mindig odavánszorogni a célhoz, és így bírálni el a találatot. Állva, előregörnyedve próbálom stabilizálni a puskát, fent van a Peltor fülvédő, hat amerikai figyel hátulról...

Óriási megkönnyebbülés.

Mintha egy hegyet dobnék le a vállamról.

A fekete mező aljára céloztam, az SST-nek így a tízesen kellene keresztülszaladnia, mert ennyivel magasabb a röppálya 100 méteren akkor, ha 250-re lő pontot a fegyver. És a céltábla közepén megnyugtatóan jelenik meg a narancssárga folt.

Önbizalom-építő találat, nem lehet úgy a hegyekben vadászni, hogy ha nem bízunk a puskánkban vagy saját magunkban. Érzem, hogy a puskámmal nem lesz gond.

Ha a chicagói biztonsági embereknek tetszett a halálfejes távcsövem, akkor itt kirobbanó a siker. Greg egyenesen meg is kér, hogy az ő távcsövét is festessem le ilyenre. Kézzel kézre jár a puska, vigyorognak az amcsik.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
35. oldal

Lövészet után nem húzzuk tovább az időt, egyből be is szállok Greg gépébe. A repülő bizony belülről is nagyon kicsi, egymás mögött ülünk. Fegyveremet más lehetőség nem lévén magamhoz ölelem. Jobbról és előlről közelít a Brooks Range, kezdi körülölelni a bátor sárga kis műanyag sárkányt. Nem rettenünk vissza a csúcsoktól, egyenesen feljűk repűlűnk. A hegyek repűlési irányunkkal párhuzamosan húzódnak, így csak némi korrigálás szükséges ahhoz, hogy egy völgybe berepűljűnk. Itt már mindkét oldalunkon havas csűcsok kísérnek, a nyűlt tűrséget végleg magunk mögűtt hagytuk. A hó vakítóan veri vissza a napfényt, én meg a zsákban hagytam a gleccserszeművegemet. Hunyorgok is rendesen. A sík tundra fűvének méregzöld szűne a legélesebb ellentűtben áll a világitó csűcsokkal. Az elműlt nap enyhe idűjűrásának köszűnhetően a hóhatár kezd feljűbb húzódnı, de még inkább fehér színben pompázik a Brooks Range, a zűld egyelőre nem nyert csatát.

Repűlűnk tovább a völgybe.

Greg folyamatosan rádiózik, tartjuk a kapcsolatot a másik géppel, amely a pilótán kívül a személyzet

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
36. oldal

egy tagját szállítja. A kolléga fehér gépével leszáll a völgy egy alkalmasnak tetsző, hómentes részén.

Greg is ráfordul az ideiglenes leszállópályára, de túl magasan vagyunk. Félbeszakítjuk a leszállást, pilótám gázt ad, átstartolunk. Még egyszer rárepülünk a simának látszó mezőre. Ezúttal Greg már semmit nem bíz a véletlenre, szinte megállunk a levegőben, majd a hervadt fűszálak felett suhanva közelítünk. A gép talajt fog, de háromszor is elpattannak a vaskos gumik, mire sikerül leszállnunk.

Kipakolunk a gépből.

A GPS tanúsága szerint mintegy 58 kilométerre vagyunk Kaviktól, és körülbelül 30 percet repültünk. A guide-ok egyike, Bruce volt a másik gép utasa, 60 év körüli, nagydarab ember. A „repülőtér” másik oldalán patak csörgedez, ezért áthurcolkodunk. Úgy tűnik, itt lesz a táborunk.

Amikor az első fordulót segítenék átvinni, megfogom a puskámat, de Bruce leállít. Ő a saját fegyverét már átvitte, és fontos, hogy ezen az oldalon is maradjon egy lőszerszám addig, ameddig mindent át nem vittünk a túloldalra. A medvék itt már valós veszélyt jelentenek.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
37. oldal

Tegnap, miközben madarakra vadászgattunk, találtunk egy medvenyomot. Valószínűleg az egyik állat azok közül, amire Susan a figyelmünket felhívta. Nem voltam nyugodt, egy .410-es sörétes nem az a tipikus medveölő. Nem így Bruce puskája. 700-as Remingtont használ, .35 Whelen kaliberben. Otthon sosem látott, ritka kaliberből bőven akad Alaszkában.

Teljes tábori felszerelést pakolunk ki, Coleman főzővel, gázpalackkal és jó pár élelmiszeresládával. Bruce nekiáll tábort verni, én a naplót írom. Netbookomat Kavikban hagytam, itt nincs lehetőség az akkumulátor újratöltésére. Áttértem a körmölésre, füzetbe írom feljegyzéseimet.

Időnk ennél jobb nem is lehetne.

Tiszta az ég, a hőmérséklet megengedi, hogy rövid ujjúban legyek. A rutinos Bruce még egy rövidnadrágot is elővarázsol zsákjának mélyéből. Most már csak pár méterre vagyunk a pataktól, vize iható, kristálytiszta és nagyon hideg.

Érdekesekek ezek az alaszakai guide-ok. Nem foglalkoznak túl sokat a vendéggel. Ha kérsz tőlük valamit, biztosan segítenek, de nem állnak állandóan a sarkadban, nem kérdezik meg ötpercenként, hogy érzed magad, minden rendben van-e. Úgy vannak vele, hogy ha a vendégnek baja van, úgyis szól. Felnőttként kezelnek mindenkit, és el is várják, hogy mindenki felelősségteljesen viselkedjen. Nem szólnak, ha a vendég fegyverrel a hátán mászkál a területen, bíznak abban, hogy nem lő le semmit engedély nélkül.

A levegő tiszta, nehéz a helyes távolságbecslés. Éppen az imént kaptam a puskám a közeli hegyre, 220 méter. Talán, ha 150-nek mondtam volna.

A gépek ismét leszállnak, hozzák Jay-t, akivel Deadhorse óta elválaszthatatlanok vagyunk. Éppen jókor jött. Két karibu tűnik fel, nagyon messze vannak. A 999 méterig mérő lézer mérési tartományán túl legelik a gyenge fűvet. Hosszú percekig pihen rajtuk a Swarovski. Ittlétem alatt meglehetősen gyakran és sokféle állatot láttam. „Észak csendje” nem volt jellemző arra az egyelőre nem túl nagy területre, amit eddig bejártam.

A sátorverés nem megy könnyen, még a használati utasítást is elő kell venni. Bruce nagy combcsontot használ kalapács gyanánt, azzal püföli helyére a cövekeket. Beszállok a munkába, nehéz köveket cipelek fel a patak partjáról, azokkal erősítjük meg a sátrak rögzítését. Összesen hat sátrat állítunk. Két egyszemélyes törpe hegymászósátorban lakik Jay és jómagam. Sok hely nincs belül, a kényelem szolid. A tegnapi sikeres sörétlövő fiatalember és Mark nevű apja ketten mennek egy nagy sátorba, ők elsősorban grizzlyre fognak vadászni. Van még egy étkezősátrunk, bár ez inkább csak egy darab ponyva, és a guide-ok sátrai. Ők hárman vannak, így minden vadásznak külön vezető jut, ami jó jel. Így néz hát ki első vadásztáborom Alaszkában. Ilyennek is képzeltem el.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
38. oldal

Egyelőre még nem dőlt el, hogy minden este itt fogunk-e aludni. Ha a juhok egynapi járason belül vannak, akkor igen, esténként ide térünk vissza. Ha azonban a kosok távolabbra merészkednek, akkor nekünk követnünk kell őket. Ekkor a legkevesebb szükséges étellel felpakolva eredünk a nyomukba, és úgynevezett spike-campben éjszakázunk ott, ahol esténként sátrazásra alkalmas helyet találunk.

Sokat fordulnak még a gépek, mire minden embert és táborépítési hozzávalót ide repítenek Kavikból. Mark, a grizzlyvadász oversize .375-ös Holland&Holland Magnum kaliberű puskáját Federal lőszerral tárazza, ami 270 grain tömegű Power Shock lövedékkel van szerelve. Abban mindannyian biztosak vagyunk, hogy nem választott túl gyenge kalibert. Hű volt önmagához, és sok-sok sörrel és whiskyvel érkezett. Én mindenekelőtt a sörkészletére pályázok.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
39. oldal

Tényleg egy röhej, hogy az alaszakai sarkvidéken nem tudok egy üveg sört szerezni. Fia .270-es Winchester kaliberű puskával felfegyverkezve indul a karibuk ellen.

Végre terepen vagyunk! Sátorban lakunk, a hegyeket látjuk, fűben fekszünk! A vadászat immár elkezdődött! Nem sok gondom van az életre.

RAM! (Kos!)

Jay kiálltása töri meg a tábor békés csendességét. Felpezsdül az élet, ki-ki távcsöve után kap. A szemben lévő hegyen fehér pont mozog, úrrá lesz rajtunk az izgalom. Hamar egy spektívet! Ráirányozzuk a negyvenszeres nagyítású optikát... csak a farát látjuk... most keresztbe fordul... ez igen! Ez már kos! Szarva egész kört ír le, végeit a távolság miatt nem tudjuk kivenni. Jay-jel nem is lehet bírni, hátára szíjazza a puskát és elindul felderíteni a koshoz vezető utat. Türelmetlensége érthető, három éve sikertelenül próbálkozott a Dall-kos elejtésével, most égre-földre esküszik, hogy nem ad még egy lehetőséget a fehér ruhásnak. Holnapig mindenképpen várnia kell, hiszen csak ma érkeztünk. Két óránál is tovább figyeljük a nagy szarvút úgy, hogy nem kell mozdítani a spektíven. Ez hasznos tapasztalat. Ha egyszer én is egy kos közelébe kerülök, minden bizonnyal lesz elegendő idő a célzásra. Jay hamarosan visszatér, holnap vezetőjével együtt keresnek majd utat.

Este, ki tudja hányadszor, Greg ismét leszáll. Jó híreket hoz: nem kevesebb mint 13 kos van a környéken! Erre aztán megnyílik Mark feneketlen söröstáskája. A kos látványa és az itóka hatására kiváló hangulatban várjuk a vacsorát. Bruce elsőrangú paradicsomos spagettit készít, amit állva, ülve, de leginkább a földön fetrengve eszünk meg.

Ahogy az alaszakai vadászokhoz illik.

Augusztus 13.
Sheep&Caribou Camp

Greg reggel hatkor ébreszt minket, majd azonnal elrendeli a teljes harckészültséget.

Azon a hegyen, ahol Jay tegnap a kost észrevette, most *hét* szép példány legelészik. Olyan ez a terület, mint egy állatkert. A leszállópálya, ami mellett táborunk fekszik, a GPS-be épített iránytű szerint délkelet-északnyugat tájolású. A kosok tőlünk északkeleti irányban vannak a hegyen. Ez tulajdonképpen nem is hegy, inkább hegyhát, ami pontosan párhuzamosan húzódik a leszállópályával, kicsit talán hosszabb annál. A kosok a hegyhát felénk közelebb lévő oldalán vannak – másképp nem is látnánk őket... –, így megfigyelésükhöz egy métert sem kell megtennünk. A hegyhát és a leszállópálya között, tőlünk ötven méterre egy hat-tíz méteres hullám emelkedik ki szelíden a talajból.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
40. oldal

Ez nem zavarja a rálátást, hiszen csak a hegyhát alsó részét takarja ki, a kosok pedig a gerinc közelében legelésznek. A kosok megközelítésének lehetőségeiről kisebb vita alakul ki. Mehetünk jobbról, balról vagy akár középen is.

Vezetőink visszavonulnak, haditanácsot tartanak.

Végül felszáll a fehér füst, egyezés szünetlik. Amennyire mi látjuk a kosokat, ők éppen annyira látják a táborát, valamint a megközelítési út minden egyes méterét. Nem sok fedezéket találunk útközben, így nincs értelme nekivágni. A juhok viszont ha lassan is, de egyértelműen a gerinc felé araszolnak. Így a legjobb megoldásnak az tűnik, ha várunk. Várunk addig, amíg az állatok el nem érik a peremet, és átjutnak a hegyhát túloldalára. Akkor akár nyílegyenesen is nekivághatunk, hogy a hegyhátat megmászva felülről, vagy felülről-oldalról ereszkedjünk a juhokra a másik oldalon. Így bepakolt hátizsákokkal, a kosokat folyamatos megfigyelés alatt tartva várakozunk. Bár guide van bőven, Jay és én is egy irányba fogunk elindulni. Szétválni, és egyikünknek új területet keresni nincsen értelme. Úgy látjuk, ebből a hétfős társaságból mind a ketten ki fogjuk tudni választani a megfelelő csigát viselő hímet. A reggeli elmarad, múlhatatlan fájdalmat okozva ezzel nekem, néhány szelet Snickers csokit eszem helyette. Párat még zsebre is vágok, de közben szemünket a távcsövekre és az egy szem spektívre tapasztjuk. A hátizsákokból mindent kidobálunk, felkészülünk a gyors menetelésre. Greg nyolc órakor adja ki az indulási parancsot.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
41. oldal

Balról kerülünk a hegyhát alá, ezt tartják a vezetők a legjobb választásnak. Alig teszünk meg 800 métert, amikor Greg rákérdez, hogy nálam vannak-e a különböző engedélyek. Persze, hogy nincsenek, hátizsákomról a tömegcsökkentés érdekében lecsatoltam a felső részt, abban voltak. Ledobom a zsákot, futás vissza a táborba, végre hasznát veszem a sok edzésnek. A vizünket adó patak partján gyalogolunk tovább. Ösvény nincsen, utunk során számtalan esetben keresztezzük a csermelyt. Elérjük azt a vonalat, ahol a kosos hegyhát véget ér, itt kellene rákanyarodnunk arra a hegyre.

Csakhogy a kosok ravaszak voltak ám nagyon.

A hegyhát legvégén, a gerinc alatti stratégiai ponton feküdtek el, így az egész környéket szemmel tarthatják, még azt az ívet is, ahol mi terveztünk feljűk kanyarodni. Ráadásul egyikük előrejött, leereszkedett az egyetlen odavezető útra.

Újabb tanácskozás. Mit és hogyan kellene tenni, mi legyen hát a taktika?

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
42. oldal

Köztünk és az őrszem között nyílt, fedetlen a terület. Harminc centinél alacsonyabb, dús aljnövényzet nem engedi a kúszást. Valamit ki kellene találni... Gregék sajátos és izgalmas álcázást választanak. Késükkel kivágnak négy komplett bokrot, azokat kell magunk elé tartanunk, miközben átkelünk a széles veszélyzónán. Nézegetem a magam bokrát, inkább felsőtestem elé fogom, nadrágom terepszínű. Jó nehéz darabot kaptam, elég lesz cipelni. Külön is szólnak, hogy libasorban haladjunk. Minél kisebb felületet kell mutatnunk az őrszem felé, lebukásunknak így van a legkisebb esélye. Megkezdjük a lopakodást. Nem látok mást, mint Jay hátát és bokrát, nem tudom, mi történik elől. Minden tíz méternél megállnak, távcsövezik a kosokat, halkán kiértékelik a látottakat, bizony lassan haladunk.

Viszont eredményesen.

Sikeres volt az átkelés, csak közben majd' a nyakunkat törjük az ingoványossá vált gödrös, süppedős területen. Most már a kosok hegye alatt vagyunk, észrevételtől nem kell tartanunk, pont a fejünk felett vannak. A hegy alját kis folyó mossa, annak partján folytatjuk az átkaroló hadműveletet. A hegyet mintha óriási kövekből dobálták volna össze, egészen a folyópartig tart a kellemetlen terep, de nincsen más út. Bokatorésgyanús, gyilkos szakasz következik. Zsákkal a hátunkon egyensúlyozunk a parton, a távcsövek csak útban vannak és a bokrokat is tovább kell vonszolnunk, mert még kellhet. Így botorkálunk a kövek között. Az erőfeszítés és a koncentráció miatt ömlik rólunk a veríték, a hőmérséklet is emelkedik. Négyesünk széthúzódik, kölcsönösen figyelmeztetjük egymást az ingatag sziklákra. A veszélyes szakasz után Greg általános pihenőt rendel el. Az átkarolás végső fázisába jutott, a hegyhát mögött vagyunk.

Nem tudunk feljutni.

Olyan helyet választottak pihenésre, amit sem előlről, sem hátulról, sem semmilyen más irányból észrevétlenül megközelíteni nem lehet. Ez az első vadásznapi, nincsen értelme egy kilátástalan cserkeléssel megzavarni az állatokat. Ez a végső határozat, fellebbezni nem lehet. Ezt a hét kost ma nem érhetjük el, ők nyertek. A kosok hegye mögött újabb magaslat emelkedik – errefelé van belőlük pár –, a legújabb elképzelés szerint annak túloldala valóságos kostanya. Annyi ott a kos, hogy lépni sem lehet tőlük. Legalábbis ezzel biztat Greg. A biztatásra szükség is van, mert az orom nagyon magas – ez a kisebbik baj –, de ez is nagy, éles peremű kövekből van összehajigálva. Sok hegyet láttam már, és ez az a típusú terep, amitől a legjobban tartok, ennek megfelelően ezt szeretem a legkevésbé. Ez az egész hegy kissé bizonytalannak tűnik. De mivel hiába is várnánk, hogy a kosok lejöjjenek, csak nekivágunk. Már a megközelítés sem egyszerű. Az első 200-300 méteren karibucsapást követünk, az viszont egy folyóhoz visz minket, ami hegyünkől egyelőre elválaszt. Át kell kelni, más lehetőség nincsen.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
43. oldal

Fura lábbelik kerülnek elő a zsákokból – ez alól csak az én zsákom a kivétel. Bakancsra húzható gumicsizmának tudnám legtalálóbban jellemezni. Társaim felhúzzák az erős túrabakancsokra, így combközépig érő vízhatlan szigetelést kapnak. Ilyesmivel én bizony nem készültem, még csak nem is láttam hasonlót. Társaim óvatos léptekkel kelnek át. A víz esetenként még a csizmákat is elnyelheti, elővigyázatosan kell kitapogatni a mélységet. Jay rendelkezik a legprofibb „csizmával”, az övét Greg hozza nekem vissza a túlpartról. Nekivágok. Nagyon erős a sodra a folyónak, a csizma talpa csúszik a nedves kövön, éppen csak meg tudom tartani az egyensúlyomat. A túloldalon levetkőzés után kis pihenőt tartunk, a hegyet nézegetjük. Vár minket a kapaszkodás, másik felén pedig az állítólagos kosparadicsom.

Nincsen ennél nehezebb terep. Nem lehet állandó ritmust felvenni, minden lépésben benne van, hogy mozog a kő, amire rálépsz, és kifarol alólad. Ilyenkor azonnal korrigálni kell, egy pillanatra sem lanyhulhat a figyelem. Billegnek, ropognak a kövek, ha nagyobbbat szól a kelleténél, Greg megrovóan hátranéz. Egymásután haladunk, így aki elől stabil lépést talál, segít az utána jövőknek. Az időnk legalább megfelelő. Nyolc fok környékén van a hőmérséklet, a legideálisabb a komoly hegyi gyalogláshoz.

Vad, kegyetlen vidék ez. Nem tűri a puhány, kényes embert. Minden méterért meg kell dolgoznod. Minden időjárásra készen kell állnod. Bármilyen történik is, azonnal kell reagálnod. Minden perc napsütést megtanulsz becsülni. Száraz ruha és meleg étel: ez válik a legfontosabbá, ha Alaszkában kóborolsz.

Mászunk fel. Szikláról sziklára. Mindig magasabbra.

Húzzuk-vonjuk magunk után százszor is elátkozott bokrainkat.

Greg észreveszi a lazítást, és megköveteli, hogy ne csak vonszoljuk, rángassuk a zöldet, hanem azt folyamatosan tartsuk is a hegyerinc irányába. Ha a kos véletlenségből átnéz, rejtve legyünk éles szeme elől. Nem könnyű feladat így egyensúlyozni, de megyünk tovább. Greg népszerűsége némileg csökken.

A messzeségben alattunk felbukkan kis táborunk, színes sátrai világítanak a leszállópálya oldalában. Ezek a sátrak jelentik most az otthont, a kis sárkányok a kapcsolatot a civilizációval. Újabb pihenő, ezúttal magas szénhidrát-tartalmú energiaszeletet eszem – íze akár a sertés szara –, és nagy reggelikre gondolok... Ha nincs reggeli, én halott ember vagyok. Ma nem volt. Hangulatom ennek megfelelően kissé morózus.

A mélységben alakok vonják magukra a figyelő szempárokat. Mark medvére vadászik odalent. Az egész manőver előttünk történik, bár a szereplőkből túl sokat nem látunk a távolság miatt. Lövés dördül... Mark .375-öse szól... egy, kettő... öt pukkanás... utána még kettő, hallhatóan más puskából leadott lövés. Ez volt Bruce.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
44. oldal

Hét lövésnek elégnek kell lennie, de a két guide csak a fejét csóválja. Ennyi lövés nem jó jel, sorozatos hibázásra utal.

Továbbindulás előtt Striker – Greg haverja, a csoport vezetője – átalakítja a bokrainkat. Eddig nagyok voltak, most megrövidültek. Nincsen már messze a gerinc, és nem lenne jó, ha fonnyadásnak indult növényeink álcázás helyett árulóink lennének. Semmi nem nyúlhat túl a peremen, Greg mutatja is, hogy a bokrot sapkám vonalánál magasabbra nem emelhetem. Ötven méterrel később Striker megállít minket a mászásban, zsákját hátrahagyja, felkúszik a peremhez. A gerinc félkörívben húzódik, egyre emelkedik, mi a legalacsonyabb pontján vagyunk. Ha kimegy a peremre, akkor a teljes kanyarodó ív belső oldalát, valamint a szemben álló hegyet is be fogja látni.

Kimeredt szemmel figyeljük a hosszú kúszást...

Tíz percet is távcsövez odafent, végül fektében még a spektívet is felállítja... Mutató- és hüvelykujjával gyűrűt formáz, a szeméhez emeli, így mutatja, hogy látja a kosokat!

Kiszárad a szám, vibrál a feszültség. Nem merünk megszólalni.

Feledhetetlen izgalom, feledhetetlen pillanatok! A kosok itt vannak előttünk!

Striker visszakúszik, a leheletnél is halkabb, suttogó megbeszélés... Visszaereszkedünk a perem alá, biztonságos mélységbe. A hegyi vadászok arany szabálya ugyanaz, mint az elit katonáké: soha nem szabad a gerincen menni. Körvonalaink így akár kilométerekről is felismerhetőek. Greg hátrajön hozzám, odainti Jay-t, és a csöndnél is halkabban magyaráz: továbbmegyünk, a gerinc egyre emelkedő vonalát követve, de a perem alatt maradva, és most *tényleg* csendben kell lennünk. Arról nem beszél, hogy társa pontosan mit látott, mi pedig az izgalomtól el is felejtettük kérdezni. Nagyon lassan, óvatosan, minden lépést előre megtervezve és kiszámítva cserekelünk felfelé. Greg hirtelen megmerevedik, mint a vizsla, ha fácánt érez... az orrára mutat... most már ide is elér: ez bizony juhszag! A szél a mögöttünk hagyott völgyből fúj, tehát arra is lehetnek kosok! Mi tartjuk magunkat az eredeti tervhez, kapaszkodunk tovább felfelé, és most már vigyázunk nagyon, hogy csak annyira távolodjunk el a peremtől, amennyire feltétlenül muszáj. Nem lenne okos ötlet az alattunk lévőket megzavarni. Ha a megfigyelt kosokat nem tudjuk lőtávolságra megközelíteni, a lentieket kell megkeresnünk.

Juhok előttünk, alattunk, körülöttünk, csak éppen egyet sem látunk.

Elérjük a legmagasabb pontot, már nincsen hova tovább mászni. A földre hasalunk, moccanni sem merünk az idegőrlő várakozásban. Striker felkap egy száraz mohát, szétmorzsolja, elengedve ellenőrzi a szél irányát... ez is megfelelő. Ismét a peremhez kúszik... odalegyezi Greget, mi hátrébb lapítunk. Kézzelel mutogatják: két erős kos, a lézer szerint 450 méterre. Jay-jel úgy döntünk, ha lehetséges, menjünk inkább közelebb. Felfelé már nem kell menni, szintben vagyunk, úgy követjük az ívet. Négykézláb mászunk. Striker az ív végén ismét kikúszik: ennél közelebb nem mehetünk.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
45. oldal

Innen kell lőni.

Most vagy soha.

Kézről kézre előreadogatjuk a lézert Strikernek. Több kos is van, 330-350 méter messzeségben. Beleegyezően bólintunk, ez megfelelő távolság, innen jó eséllyel tudunk találatot elérni. Jay-jel megbeszéljük, ki milyen csigaformájú kost szeretne elejteni. Ő inkább szétállót, nekem mindegy. A srácok közben előreráncigálnak egy hátzszakot, az lesz a támaszték. Greg magyaráz: a szemünket nyitva tartasuk, a fenekünket meg közel a földhöz. Körülbelül ez a lényege a mondókájának. Jay indul először, a földhöz tapadva közelíti az előreküldött zsákot, én kúszom utána. Köveken siklunk, a legélesebbek felsértik a bőrt, de ez most senkit nem érdekel. Odaérek, szűk a hely Jay mellett, vállunk egymásnak feszül... a cső elé fűszálak lógnak be, a távcsőbe épített lézer egy métert mutat egy törpe bokor miatt – így nem tudok lőni. Már csak azért sem, mert nem látom a célt. Egy kiugró szikla takarja ki a képet. Jay kedvezőbb helyzetben van, lőne, de nem tudja, melyik az ő kosa, suttogva beszél mindenki. Végre Strike belátja, hogy ez így nem fog menni, két vadásznak nincs hely az egy szem zsákon. Közben újabb kosok ereszkednek le, most már *hatan* vannak a szemben lévő hegyoldalon, újra kezdődik az egyeztetés és az osztozkodás. Jay magyaráz, Greg magyaráz, mindenki mondja a magáét, én pedig igyekszem követni a fejleményeket. Közben Striker újabb zsákot hoz hátulról. Leválok Jay-ről, egy méterrel tőle jobbra lesz a lőállásom, oda kerül az újonnan érkezett támasz. Felteszem a puskámat, próbaképpen rálövöm a lézert az egyik kosra, 284 méter. Az nem jó kos, ne azt löjöm, hanem a másikat – így az ukáz. Jay közben lőne, de nem engedik. Mégse azt löjöm, várjuk meg, hogy bejöjjön a harmadik. Már semmit sem értek, mindenki egyszerre beszél, hárman négyféle kosra szavaznak. Ide-oda húzogatom a céltávcsövet, mire célon vagyok, rájönnek, hogy mégsem az a jó. A feszültség átragad rám is, és párosul egy olyan erős vadászlázzal, amihez foghatót még soha ezelőtt nem éreztem. A szátkereszt az egyik erős koson áll, el is határozom, hogy lesz, ami lesz, én lövök, mert úgy érzem, ezt az idegfeszültséget és nyomást már nem bírom tovább elviselni. Striker látja, hogy valamit célozgatok, kérdezi, melyik az, elmutogatom. Nem, az nem jó, ne azt célozzam, hanem ami felette van, de olyan izgatott vagyok, hogy nem látok felette semmit. Ráállítja a spektívet, odakúszok, jól megnézem, utána céltávcső, lézer... 308 méter.

Ne azt löjöm, Jay is azt célozza!

Érzem, hogy idegeim a végüket járják, már mindegy nekem, mire kell lőnöm, csak mutassanak már végre egy kosra. Greggel végre megszavaznak egy hímet, célon vagyok, de nem lőhetek. Nem biztosak abban, hogy valóban a legerősebb kosra célzok-e, el kell mondanom, mit tesz éppen. Persze elfelejték angolul. Végül csak elmakogom valahogy, oké, az a jó kos.

Jay lő először, talál, fekszik a csigás.

Az enyém a lövésre megugrik, elveszítem szem elől, de vezetőim is.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
46. oldal

Megint suttogó vitatkozás, a kosok sem értik, mi történt, elfelejteneik menekülni. Megvan a végeredmény, ismét elmondom, mivel foglalkozik éppen a kiszemelt kos – nézeget maga köré, igyekszik rájönni, mi zajlik körülötte, ilyen nagy pukkanást még sosem hallott –, rá a lézert: 330 méter! Idegeim romokban, ez kell a hosszú lövéshez. Táncol a szátkereszt a kényelmetlen alátámasztáson, feltámad a szél...

BUMM! Ordít a Blaser!

A kos összerogy.

Jót lőttem? Jót.

De hirtelen felrúgja magát, a többi körülveszi, innen semmit nem látok. Jay nem tudni, miért, de rálő. Valamit kaphatott ebből a lövésből is, megrázza a fejét..., de nem világos, mi történt. Üvöltök, hogy ne lőjön, visszaordít, hogy többet nem lő. Idegességemben rálövök valamire még egyszer, de szerencsére nem talál, nem az volt a sebesült. Még jó, hogy nem lőttem még egy kost. Fennhangon magyaráz mindenki, mire a kos oldja meg a helyzetet: elesik. Az első lövésem végül megtette a hatását. Ha még egy percig tart ez az örület, én ép elmével nem bírtam volna ki. Leengedem a fegyvert, zihálva kapkodom a levegőt, ötször is megkérdem, fekszik-e a kos. Aztán viszont felállok, diadalordításom betölti a völgyet!

Megvan!

Megvan a Dall-kos!

Megvan expedícióm első zsákmánya, az első alaszakai vadam, sőt az első külföldön elejtett nagyvadam! És mindjárt egy elegáns kos! Eltölt az öröm, egymás vállát veregetjük, ez szép munka volt! Két kos fekszik a szemben lévő hegy oldalában. És két új kosvadászt avat Alaszka!

Nyaktörő köveken kell a völgybe alászállnunk, vezetőinkkel képtelenség lépést tartani. Csak úgy száguldanak lefelé. Mi még csak a meredek lejtő felénél tartunk, amikor ők már a túloldalon kezdenek felfelé kapaszkodni. Jay zsákmányával nincs sok dolgunk, szinte a völgyig bukfencezett. Mire sikeresen levergődünk, kosom is megérkezik, a havon lefelé szánkáztatva. Valóban kiváló, erős trófea. A jobb szár vége letöredezett – nehéz lehet az élet a Brooks Range-ban – és a szarv belső oldalán súlyos, friss sérülés látszódik.

Jay lövése.

Más nem lehet, mert én az állat bal oldalára lőttem, lövésem kissé hátra is csúszott – ezért nem rogyott tűzbe –, ez nem okozhatta a roncsolást. Nem zavar különösebben a szarvon esett seb, nem látszik csak akkor, ha hátulról-belülről vizsgáljuk a szarvat. A szétlőtt csigáknak nálam hagyományuk kezd lenni. Szép muflonom egyik csigáját én magam találtam el, a szarvon szétfröccsenő lövedék sörétrajként ölt.

Szép nagy állat ez a Dall-féle kos. Sokkal nagyobb és erősebb felépítésű, mint a muflon. Csak akkor lőhető, ha csigája teljes kört írt le, ennek a kritériumnak mindkét trófea bőven megfelel. Végláthatatlan fotózás és videózás kezdődik, közben laposan kitárgyaljuk a vadászat minden mozzanatát. Fegyverrel és anélkül, a két kos együtt, külön-külön, minden elképzelhető helyzetben és pozícióban kerül lencsevégre. Nehezen ér véget a fényképezők kattogása, utána Striker a nyúzáshoz és daraboláshoz fog. Előtte tisztázzuk, ki milyen módon szeretné trófeáját kikészíttetni. Én nem kedvelem a fejpreparátumokat, ha trófeáról van szó, minimalista vagyok. Mégis a teljes fejet elválasztják a nyakbőrrel együtt. Ha esetleg egy vadásznak szüksége lesz hibátlan bőrre a szép preparátumához, biztosan jól fog jönni. Mire a darabolás befejeződik, összecsomagolom a hátzszakom. Hiányérzetem támad. Valami nincs meg... Sorra megyek a nálam lévő tárgyakon, kipakolom a zsákot, belenyúlok minden rekeszbe.... a távcső!
Nincs meg a 10x42-es Swarovski.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
48. oldal

Keressük itt is, ott is, mindenütt, de nem kerül elő. Érthetetlen. Greg biztos abban, hogy a lövés előtt még nálam volt. Elmentettem a rálövés helyének koordinátáit a GPS-be, most ez az utolsó reményem. A sziklavilág nem ad tájékozódási pontot. Ha egyszer egy helytől húsz méternél messzebb távolodtál, többet sosem találod meg. Nincs más esélyem, újból meg kell másznom a hegyet. Napunk hosszú volt, még a táborba is vissza kell érnünk, Greg jelzi is, hogy nagyra értékelné, ha fürge lennék. Lehetőleg ne álljak meg rózsát szedni.

Nekivetkőzök, meghúszom a bakancsom fűzőjét, HAJRÁ! Tempósan haladok a sziklákön, majdhogynem futok fel arra az átkozott hegyre, lábam alól minduntalan kicsúsznak a sziklák, kőlavinákat indítok lefelé. Gregék nincsenek veszélyben, felmentek pár métert szembe, a kosok hegyére, lábuk alá érnek a kövek. Felérek, fújok kettőt és tíz percen át keresem a messzelátót. Nehezen találom meg, az eldobott „álcázási bokor” alatt lapított. Utána vissza a völgybe... ez bizony már nem esett jól. Lent Greg kellemes meglepetéssel vár. A trófeákat már nem tudják vinni, nekik elég a húst cipelni, mert azt itt hagyni törvénytelen és tilos. De semmi baj: ameddig a távcsövet kerestéltem, a teljes fejet és bőrt már fel is kötötték a hátizsákomra. A fegyvernek már nincs is helye a zsák zsebében, de vállamra sem vehetem, nem fér el a csigáktól. Kézbe kell vinnem. A hazavezető útról, a súlyos zsákkal való botladozásról a kíméletlen terepen, vagy a folyókon való ismételt átkelésről nem kívánok túl sokat írni, mert egy újdonsült kosvadász ne panaszkodjon. A három amerikai sok magyar káromkodást tanult az este. Tízre érünk a táborba, tizenkét órás folyamatos hegyi menetelés és futások után. Mégis szerencsések vagyunk, mert már az első nap sikeresek voltunk. Más vadászok napokig bolyonganak Brooks Range-ban a siker legkisebb esélye nélkül. Aki pedig azzal vádol, hogy túlzott a szerencsém, hogy egy nap vadászat után érdemtelenül jutottam a trófeához, azt felküldöm arra a hegyre.

Kétszer.

Másodszorra futva.

Augusztus 14.
Sheep&Caribou Camp

A délelőtt heverészéssel, napozással, báméskodással, magyarul semmittevéssel telik. Reggel amerikai palacsinta (pancake) illata ébreszt, ami még a sátramba is beszivárog. Szép nagy adagot szed nekem Greg. Utána el is repül, ellenőriz más táborokat, hozza-viszi a vadászokat, felügyeli az eseményeket, irányítja a guide-ok munkáját. Vezetőink több időt töltenek a levegőben, mint vadászattal, vagy mint egy átlagos autós gépjárműve volánja mögött. Nézegetjük a trófeákat, Striker vastagon lesózza a bőröket. Akármeddig is nézzük őket, mindig arra jutunk, hogy ezek bizony erős szarvak. Hazaszállítással nem kell foglalkoznom, részint a Cabela's egyik alvállalkozója, részint Tóth Móni, az SCI egyik tagjának cége intézi. Ennek kiváltképpen örülök, mert én a magam részéről továbbra is csak heverészni szeretnék, a munkát ma másra bízom.

Mark a tegnapi medvevadászat eseményeit taglalja. Állítása szerint meglőtte a mackót, de az nem lett meg. Nem sok bozótos van a környéken, de az egyiket a medve megtalálta, Bruce-nak pedig nem volt sok kedve utánamászni. Így a keresés mára maradt. Sikerült viszont szép karibut elejtenie, agancsát éppen tisztogatják. Teljes barkában van még, de nem csinálnak belőle nagy ügyet. Bruce fog egy bicskát és szépen meghámozza.

Ahány ház, annyi szokás.

A juhok húsa még a napon érlelődik. Tegnap késő éjszaka friss juhhúst, ráadásul koshúst ettünk vacsorára, de semmiféle erős szaga vagy mellékíze nem volt. Nem az a kimondott vadhús, a Kavikban kapott karibu sokkal jobban ízlett, de a megterhelő nap és az egész napos koplalás után jólesett a frissen készült étel.

Csendes, nyugodt és jó humorú ember ez a Striker. Velem körülbelül egykorú lehet, de már igen tapasztalt hegyi vadász. Tegnap mindig ő ment a sor elején, Greg, a főnöke sosem kérdőjelezte meg a döntéseit. Egy szál farmerben nyomta végig a tegnapi napot. Ha ugyanebben a ruhában az utcán látnám, nem mondanám meg, hogy milyen kiemelkedő tudású hegyi vezető. Keze alatt alakulnak a kosok szarvai is, fejbőrüktől már megszabadultak. Striker szerint az általam elejtett vad tizenkét évesnél is idősebb lehet, még sosem lövetett ilyen öreg állatot, pedig már legalább száz vendéget kísért a kopár sziklák világában. Ő eddig két Dall-kost ejtett el, többre nem jut ideje munkája miatt. A nyúzáshoz és a daraboláshoz is bicskát használ, a fix pengés kést túl nagynak tartja.

Fél öt tájban indulnak Markék, hogy a szitává lőtt medvét megkeressék. Felkapok egy kulacsot, távcső a nyakba – fegyver van elég, minek vinnék én is – és csatlakoznék a csapathoz. Az üldözőket vezető Bruce viszont leállít, amit eleinte nem igazán értek. Jay mehet velük, pedig neki sincsen medvére engedélye, státusa az enyémmel azonos.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
50. oldal

Strikertől a következőt tudom meg.

Nekem ő a vezetőm, nélküle nem mehetek vadászni, vagy sebzett vadat, különösen medvét keresni. Elvileg Jay-nak is ő a kísérője, de Jay Bruce felügyelete mellett is vadászhat. Az okot az alaszakai vadászvezetők, a guide-ok eltérő besorolása okozza. Bruce egyelőre a ranglista alján van, assistent guide, segédvezető a minősítése. Nem kísérhet olyan embert, aki nem amerikai állampolgár. Striker ezzel szemben már master guide, ő vezetheti a külföldieket. Arra viszont nincsen engedélye, hogy akár külföldi, akár amerikai vadászvendéget repülőjével szállítson, ezért kell Gregnek sokat fordulnia velünk.

Jay nemsokára visszajön, úgy látom, elég volt a tegnapi nap, nem sok kedvet érez a hosszas nyomkövetéshez. A vacsora hatra készül el, ezt még velünk eszi meg, aztán csomagolni kezd, nemsokára útnak indul. Gépe holnap száll fel Fairbanksból, mennie kell. Szomorúan búcsúzunk. A fairbanksi repülőtéren együtt kerestük a megoldást, hogy a füst dacára Deadhorse-ba tudjunk repülni. Együtt vártuk a szebb időt a légitaxisoknál, egy szobában laktunk Deadhorse-ban és egy konténert kaptunk Kavikban is. Vállvetve tüzeltünk a kosokra. Jó vadász és nagyszerű társ volt első alaszakai vadászatomon. A koscsiga meglövése miatt pedig egyáltalán, a legkevésbé sem neheztelek rá, és ezt tényleg így is gondolom. Striker is elhagyja a tábort, visszatér Kavikba, hogy Greg munkáját segítse. Hosszan nézek a két eltűnt gép után.

Új vezetőm Randy, aki szintén assistant guide státusszal bír, de őt ez nem zavarja. Bátran kimegyünk karibulesre. Mert ez a vadászatom itt még hátravan, és sikerem jórészt rajta múlik majd. Kinézünk annak a folyónak a felső folyásához, amelyen tegnap Jay csizmájában több ízben is átkeltem. Domboldalra heveredünk, várjuk a karibukat. Ma semmiképpen nem löhetek, Randy ma érkezett, és rá is vonatkozik a szigorú „amelyik nap repülsz, aznap nem vadászol” szabály. Én nem is hoztam mást, mint a csaknem elveszett Swarót, azzal kémlelem a látóhatárt. Komoly bika nem mutatkozik, csak pár tehén és borjú mozog a folyóparton. Van időnk beszélgetni. Randy egyike a sok amerikai fegyverrajongónak. Most .325-ös Winchester Short Magnum kaliberrel vadászik, Kimber esőpuskát használ, most is ez pihen a zsák mellett. Kifejezetten a Brooks Range-beli vadászatokra vette, de a biztonság kedvéért van még *huszonöt* másik fegyvere is. Hátizsákja derékpántjára kötve hord még egy .44 Magnum kaliberű Smith&Wesson revolvért is, azzal tervezi megfegyvelmezni a közel merészkedő grizzlyt. Idén még két puska megvásárlását fontolgatja. Farmján saját lötere van, konyhájából kilépve akár hatszáz méterre is tüzelhet. Nem csoda, hogy jó formában van.

Nagyon gyorsan változik az idő!

Reggel óvatosan bújtam a bakancsba, mert a bőr a sok csermelyen való átkelés alatt átnedvesedett, és a víz az éjszaka folyamán a bőrbe fagyott. Napközben olyan meleg volt a sátorban, hogy rövid ujjúban is izzadtam, a hőség megzavarta a sziesztámat.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
51. oldal

Most pedig sietnünk kell haza, mert kiterjedt esőfelleg közeleg, szemmel látható sebességgel. Esőruháimat bölcsen a sátorban hagytam.

Hazafelé menet összefutunk a Mark-féle medvekereső csapattal. Nem jártak eredménnyel, nem lett meg a grizzly. Bruce biztos abban, hogy az első lövés a nyakat érte, de ez alighanem üres lövés lehetett. Mark további golyózápóra pedig egytől egyig célt tévesztett, bár ezen Randy nem csodálkozik. Ahogy meséli, a futó medvét nehezebb eltalálni, mint hajtásban a fehérfarkú szarvast. (Náluk disznó helyett szarvasra hajtanak.) A futó medve körvonalai nehezen láthatóak, mozgás közben alakját állandóan változtatja, nehéz a kontúrokat megbecsülni.

Mark vigasztalhatatlan.

Osztozom bánatában, és megisszuk a maradék whiskyt.

Augusztus 15.
Sheep&Caribou Camp

Egész éjjel esett az eső.

Ma megint pancake, helyi palacsintaféleség van reggelire. Ez afféle nemzeti eledel, egyetlen amerikai sem bír meglenni nélküle huzamosabb ideig.

A sikeres kosvadászat és a tegnapi lustálkodás után ma karibu vadászatára készülünk.

Ez már könnyebbnek ígérkezik, a karibu nem szeret hegyet mászni. Tizenegykor indulunk a terepre, bár az időpontnak itt nincsen túlzott jelentősége. Alkonyat és hajnal szinte nincsen, csaknem mindig világos van. Az állatvilág nappal is aktív, mert a következő igazi szürkületre hónapokat kellene várniuk. Randy szerint a karibuk mozgása teljesen kiszámíthatatlan. Sem napszakhoz, sem időjáráshoz nem köthető, legalábbis ezen a területen biztosan nem. Sok tudós próbált már elméleteket gyártani arról, hogy milyen tényezők és miképpen irányítják Brooks Range karibujainak mozgását, de eddig egyetlen olyan tanulmány sem született, amelynek eredményeit a vadászok a gyakorlatban is használni tudnák. A karibucsapat egyszer csak gondol egyet és nekivág. Hogy hova mennek és miért, ezt senki nem tudja. Napközbeni járásukra – amely nem tévesztendő össze az éves vándorlással – még nincsen ésszerű magyarázat. Hogy tizenegykor megyünk ki, vagy kilenckor, ez csak rajtunk múlik, az esélyek egyformák. A későbbi indulást választjuk, már csak azért is, mert sokáig aludtak a táborlakók.

A vadászat formája a lesvadászat.

Ugyanannak a folyónak a partjára igyekszünk, amin átkelni volt szerencsém kosvadászatom alkalmával és ahol már tegnap is üldögtünk egy sort.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
52. oldal

Randy bízik abban, hogy a folyó, mint egyfajta természetes vezetőfonal, egy irányba tereli a karibukat, így ha a partjára ülünk, akkor előbb-utóbb csak elmegy előttünk egy lövésre érdemes bika. Szavait alátámasztják a folyóval párhuzamosan futó, és az elmúlt napokban többször felderített váltók. Én ebben kevésbé bízok, mert a váltók tényleg a szélrózsa minden irányába mennek. Ezzel az erővel a táborban is maradhatunk, azon is legalább három váltó megy keresztül.

Nem merem azt írni, hogy rossz az idő, mert kezdem kiismerni a helybeliek szóhasználatát. Itt mindenféle időjárás jónak számít addig, ameddig – már elnézést – „kék fos nem esik az égből”. Széltépte sátramból kinézve ilyen jelenséget nem tapasztaltam, így bátran állítom: jó az idő. Az, hogy a hőmérséklet kevéssel jár nulla Celsius-fok felett nyár közepén, szakad az eső, és olyan erős a szél, hogy éjszaka kétszer is meg kellett feszítenem a sátor hevedereit, nem számít rossz időnek.

Lehet, hogy én egy puhány alak vagyok, de jól felöltözöm. Magamra veszek minden esőruhát, sapkát, kesztyűt öltök, meghúzom a ruhám zsinórait. Nekivágunk a tundrának. Sehol egy fa, ami mérsékelné a szél erejét, így hát jobb híján rajtunk tölti ki a dühét. Hangosan csattannak az esőcseppek a vízálló ruhám kapucniján, a jeges eső fedetlen arcomat mossa.

Nehéz a terep.

Magyarországi értelembbe vett mező, rét, cserkelő ösvény vagy pláne dózerút errefelé ismeretlen. Vagy a legkülönbözőbb méretű, egymásra hányt köveken megyünk, vagy boka fölé érő mocsárba süllyedünk, vagy a Randy által csak „négerfejeknek” titulált sásos fűcsomókat kerülgetjük. A terepviszonyok voltak azok, amelyek a kosvadászatot is megnehezítették. A Brooks Range-ban vadászva egy lépést sem tudsz megszokott ritmusban és egyenes vonalban megtenni. Minden lépésre külön-külön figyelni kell, mert sosem lehetsz biztos abban, hogy mire vagy mibe lépsz. A gödröket benövi a fű, a mocsarakat nem veszed észre, csak ha már beleléptél. A sziklákra nőtt mohán nem tapad meg a bakancs, a kövek kipörögnek a lábad alól. Nincs könnyű út, csak a nehéz és a járhatatlan terep között választhatsz. Randy lépésbiztonságát és terepismeretét nem tudom követni, állandóan lemaradok. A látótávolság a nullához közelít, résen kell lennem, el ne veszítsem szem elől. Nem megyünk sokat, fél óra alatt el is jutunk a domboldalhoz, ahonnan az egész folyó völgyet beláthatjuk. Sziklákra ülünk, nézzük az esőben fürdő tájat.

Randynek megint igaza lett.

A karibuk ezúttal követik a folyó vonalát, egyik csapat a másik után vonul el előttünk. Jól érzik magukat, nekik való ez az idő. Sok panaszra nincsen okom, kiváló ruhákat küldött a Cabela's, nem ázó el. Randy spektíven keresztül szemléli a vadvilágot. A tajgán ez a műszer nemcsak a kosvadászatához, hanem minden más vadászatához is szükséges, a növényzet hiánya miatt végtelen távolságot belátni. Érdemes bikát sajnos nem látunk.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
53. oldal

Rövidesen azonban a spektív lencsájében felbukkan egy hatalmas grizzly. Minimum két kilométerre van, egy barna folton kívül nem sokat látok, de elhiszem, hogy nagy, és azt is, hogy hím. Randynek tényleg nem kell sok ahhoz, hogy azonosítsa és elbírálja az állatot, utána át is engedi nekem a készüléket. Egy órán át nézem a medvét. A szarvasokhoz hasonlóan itt fog előttünk elhaladni. Gyorsan halad, szépen hízik a látómezőben.

Valódi grizzly!

Lassan a folyópartra ér a medve. Ássa a talajt, repkednek a gyerekfej nagyságú kövek a mancsok erejétől, de ahogy innen látom, sok ehetőt nem talál. Nem sokat gondolkozik tovább, átgázol a jéghideg folyón. A vízszint megemelkedett az elmúlt napok esői és havazásai miatt, látni, ahogy a sodrás ereje még a hatalmas testet is megtaszítja. Fázhat a mackó, két ugrással átér a folyón, nem szeretné sokáig áztatni magát. Immár a mi oldalunkon van, de szem elől tévesztjük. Beleveti magát a part ment silány bozótba, ott kotorászik tovább ennivaló után. Példáját mi is követjük, megebédelünk. Randy zsákjából kis főző és fagyasztva szárított hegymásztótáp kerül elő. Ez az éték nagy találmány, csak forrásban lévő vizet adsz hozzá, vársz 8-9 percet, és máris kész a gőzölgően illatos, ízletes készétel. Íze semmi kívánnivalót nem hagy maga után, a meleg étel pedig elengedhetetlen a sarkvidéki vadonban. Feltalálójának nevét évtizedek óta imáikba foglalják a hegyászok. Randy hasadékba állítja a főzőt, ne fújja el a szél a gyenge kis lángot.

Délután négyig üldögélünk a domboldalban, majd hazafelé vesszük az irányt. Mint mindig, most is Randy megy elől, kémleli a terepet szüntelen. Minden élőlényt előbb vesz észre, nekem elég gondot okoz, hogy a lábam elé nézzek.

Most megáll... figyelmeztetően felemeli a kezét... előremutat.... itt a grizzly! Ebédünk alatt idáig jött a bozótosból, útja keresztezi a mienket!

Éppen velünk párhuzamosan mássza meg ugyanazt a dombot! Hatalmas állat, itt van száz méterre előttünk, elzárva a táborba vezető utat!

Lekuporodunk, Randy elől egyedül, figyel, én a háta mögött lapítok. Szelünk jó, nem érzi a szagunkat – még az enyémet sem, ami pár napi táborélet után kezd kissé erős lenni –, de túl közel vagyunk hozzá. Randynek nagyon nem tetszik a helyzet, némán a hátunk mögé mutat. Sürgősen teljes takarásba húzódunk és visszavonulót fújunk. Mit számítanak már a csúszós sziklák, minden Dall-féle kost megszégyenítő tempóban ugrálunk szikláról sziklára. Randy húszméterenként hátranéz, aminek külön is örülök, mert most én vagyok közelebb a medvéhez. Leereszkedünk a domb alá, annak tövében, a grizzly alatt igyekszünk a tábor felé araszolni. A domb remélhetőleg megvéd attól, hogy szagot fogjon. Vezetőm minden érzékszervével figyel, minden tereplépcsőt szemrevételez, a hasadékokba jó előre betekint. Úgy tűnik, a medve a domb tetején maradt, taktikánk bevált, megelőztük. Most már az én bátorságom is megjön, jókat kacarászok ezen a vesszőfutáson.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
54. oldal

A távolból még jól meg is fenyegetem a grizzlyt arra az esetre, ha még egyszer elém vetné a sors. A táborban Mark szomorúan hallgatja a medvés történetet. Neki nincsen több esélye. A sebzés elejtésnek minősül, Bruce pedig megtalálta a rálövés helyét és a vért. Mark számára befejeződött az idei medvevadászat. Itt nem használnak kutyát, pedig egy jó somogyi véreb lehet, hogy megtalálta volna azt a medvét. Amikor felvetem a kérdést, vezetőink nem jutnak egyetértésre abban, hogy ezen a területen egyáltalán szabad-e utánkeresésre kutyát használni. A vadászati szabályok nem egész Alaszkára, hanem egyes régiókra vonatkoznak. Amit egyik területen lehet, azt a másikon talán nem. Az teljesen biztos, hogy Alaszkában az utánkereső kutya ritka, mint a fehér holló, csaknem ismeretlen fogalom. Egy vérebvezető szép pénzt tudna itt keresni, mert néha több tízezer dolláros vadakat kellene előkerítenie.

A táborba érve, a sátorban kuporogva leveszem a vízálló ruhát, alóla a vadásznadrágot, aláöltözetben bújok a hálósákba. Mire ezzel végzek, jön Randy, hogy kész a vacsora, vagy uzsonna, vagy nevezük bárminek, de ma több meleg étel nincsen. Elkezdek visszaöltözni. Alaszakai vadászatom csupa vetkőzésből és öltözésből áll. Vetkőzünk, ha hegyre megyünk, öltözünk, ha felérünk. Felvesszük az esőruhát, ha elered, levesszük, ha eláll. Nincs az a színész, vagy primadonna, aki többet öltözködne nálunk. Folyamatos cipzározás és tépőzárzás az életünk. Este hét felé megint kinézünk a délelőtti lesre.

Az idő annyiban javult, hogy már nem esik az eső. A szél tovább erősödött, átfúj mindenben, kifújja a lelket és a kedvet az emberből, és vidám tútulással fagyasztja a szabadon maradt testrészeket. Csattognak a meglazult kötelek, ha valami könnyű ruhát kiejtesz a kezedből, méterekkel arrébb ér földet. Indulás előtt rövidtávutást végeztem, az egyik sapkámat üldözőndő. A beczipzározott sátrakban sincsen szélcsend, és nincsen egyetlen hely sem reménytelen táborunkban, ami száraz és szélmentes lenne.

Hogy mi nem vagyunk teljesen normálisak, az biztos. Ahelyett, hogy a hálósák viszonylagos kényelméből várnánk az időjárás kedvező változását, kint fagyoskodunk.

A dombunkon leülünk. Nincs sok beszélgetnivalónk, szorosra húzzuk a kapucnikat és nézzük a tájat. Fúj a jeges, erős, sarkvidéki szél. Telnek az órák, de a sötétség nem érkezik meg. Nehéz ehhez az állandó világossághoz hozzászokni. Kilenc órakor Randy indítványozza, hogy készítsünk forró kakaót. Helyeslem, ez az eddigi legjobb ötlete ma, legalább történik valami. Előkerül a kis főző, melegszik a víz, készül már a forró ital. A kakaó nyelvünket is megoldja, Randy mesél hazájáról. Montana államba való, Billingsben lakik. Nagyon megőrül, amikor megtudja, hogy nem is olyan sokára ellátogatok városába, hogy attól nem is túl messze vadászak. Ő is otthon lesz addigra, de sajnos nem lesz arra időnk, hogy találkozzunk, talán ha két napot fogok Billingsben tölteni.

Isszuk a forró kakaót, beszélgetünk, a fenekünk meg majd' odafagy.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
55. oldal

A kakaó melegítő hatása nem tart sokáig. Tízkor befejezettnek nyilvánítjuk a mai vadásznapot, lassan kezdem összepakolni a hátizsákomat. Amióta csaknem elhagytam a Swarovskit, nagyon körültekintően, műgonddal ellenőrzöm a pihenőim színterét. Ha így folytatom, akkor csomagszállítási problémáim egyszer és mindenkorra megoldódnak, mert elvesztek minden málhát és ruhát. Aki utánam jön, akár üres kézzel is érkezhetsz. Csak követi a nyomomat, időnként lehajol, és mire véget ér az expedíció, teljes vadászfelszerelés tulajdonosa lehet. Randy a biztonság kedvéért utolsót néz a spektívbe...

– OH, yeeeeeah!

Jönnek a bikák!

Nem is egy, egymást érik a rudlik!

Ezt magyarázta nekem minden szakértő: vagy nincsen karibu az egész környéken, vagy állandóan beléjük ütközől, nem győzől válogatni. A folyó mindkét partján tömegesen jönnek, ide-oda ugrál a spektív. Én már nem távcsövezek, messze is vannak egy sima binokulárnak, inkább a várható gyors menetelésre készülök. Felveszem a zsákot, nézem Randyt, és várom a véleményét. Villámgyors döntés kell, tempósan haladnak nagyon, sebesen apad a két kilométerre becsült távolság. Randy egy perc alatt felméri a helyzetet és összefoglalja a lehetőségeket.

A legerősebb bika a folyó túloldalán van. Az innenső oldalon is jön két bika, de azok lényegesen gyengébbek. Ha a túloldali, erős bikát szeretném, akkor át kell kelniük a gyors folyású, derékig érő, fagypontnál nem sokkal melegebb folyón. Ha ezt szeretném, akkor el kell indulnunk, de *azonnal*. Lövés után visszatérünk a táborba átöltözni, majd ismét kijövünk a húsért és a trófeáért. A másik megoldás, ha megelégszem a gyengébb bikával, akkor csak pár száz métert kell megtegyünk, és alkalmas lövés pozíciót elfoglalunk, mert útvonaluk pontosan ebbe az irányba vezet. A szelünk sehogy sem jó, pont feléjük fúj, de emiatt nem aggódunk. Napi első lesünkből hazatérőben egy tehén szél alól szinte nekünk jött, annyira nem zavarta szagunk. Lehet, hogy még nem is éreztek emberszagot.

Döntenem kell, mit szeretnék. Most rögtön.

A folyón való átkelést választom. Ez nem lesz egyszerű menet, az biztos. Már attól reszketni kezdek, ahogy a zúgó habokat nézem. Ha most nem kapok tüdőgyulladást, akkor soha, ráadásul nincsen elegendő száraz ruhám. Tábortüzet nem tudunk rakni, mert nincs miből, a legközelebbi fa sok száz kilométerre van. Mindezt villámgyorsan átbeszéljük, de már menet közben, futunk a folyó jeges karjai felé.

Randy hasra vágja magát a parttól nem messze, hogy tompítsa az esést, maga elé dobja a zsákot. Utolsót távcsövez, biztos akar lenni abban, hogy nem hiába fagyunk meg... és az innenső oldalon jön egy *még erősebb bika!*

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
56. oldal

Eddig egy dombhajlat árnyékában volt, kívül azon a területen, amit fentről beláttunk. Kevesebb mint kettőszáz méter a távolság, és futva vezet a rudlit! Előrántom a puskát, a zsákot a földre, fel a fülvédőt!

Randy már tüzelésre készen hasal, rajta is ott a Peltor fültok, én közben bekapcsolom a szálkereszt megvilágítását. Randy monoton hangon kántálva kommentálja a rudlit, állítok a nagyításon, célon vagyok, itt vannak előttünk, de nem látom tisztán a bikát... most kocog be a szálkeresztembe, rá a lézert, 150 méter! Van köztünk vagy négy tehén, nem lehet lőni! Közelednek tovább, csak az agancsot látom... óóó, de milyen szép agancsot! Észrevesznek, de nem fordulnak meg, csak az irányon változtatnak, és vágatni kezdenek. Köztünk és a folyó között szeretnének elmenni. Én a zsákon hasalva az irányzójellel követem a bikát, folyamatosan két tehén takarásában fut, már nem tudok a puskával tovább fordulni, Randy tölem balra van, beleakadok. Rángatjuk a zsákokat, együtt fordulunk hason fekvésben, közben szem elől tévesztem a célt. Ismét vállban a puska, látom a bikát, de megint takarásban, újból igazítani kell a zsákon, leengedem a puskát, hason fordulunk tovább balra, valami szétvágja a tenyeremet, megint a szálkeresztet látom, keresem a bikát... elveszítjük, már távolodnak tőlünk!!! Randy tehén hangját hallatja... lelassít a bika és vele a rudli, végre megint célon vagyok... a másodpercnél is rövidebb szünet a vágásban erre volt csak elegendő. A bika végre rájön, mire is megy ki a játék, és teljes sebességre kapcsol, köztem és közte egy tehén tartja vele a lépést, legfeljebb harminc centire lemaradva a bikától. Már nem oldalról, hanem rézsút hátulról látom a csapatot, Randy szitkozódik, *nincs célfelület, nem tudok mire lőni*, állandóan takar a tehén... elé tartok, nincs más lehetőség, megérintem az érzékeny elsütőbillentyűt... dörrenés...

– OOOOHHH, YEAH! Very nice shoot! Very very nice shoot! Awesome! Nice shoot, congratulation!
Életem legnehezebb lövése volt.

Szép karibu bika fekszik a tundra hideg zuzmóján, agancsát tépi a szél.

Randy a vállamat csapkodja, sokadszor is gratulál. Vigyorgok én is, de közben végig célon maradok, mert sosem lehet tudni. De ez már a mienk, ez a bika velünk jön haza. Lassan kiengedek, utolsót mérek a lézerrel, éppen 130 méter.

Mielőtt odamegyünk, rekonstruálom a terepet, méregetek, mert az biztos, hogy ilyen lövésem ebben az életben többet nem lesz. Ha van életre szóló élmény, ez az. Nem is tudom, hogy a várhatóan szép trófeának, vagy a lövésnek örülök-e jobban. Randyvel egyetértünk abban, hogy a tehén takarása miatt legfeljebb harminc-negyven centi volt az a terület, ahol a vágató és távolodó karibut el lehetett találni. Ez a felület azonban a gyakorlatban lényegesen csökken, hiszen nem oldalról, hanem rézsút kellett lőnöm, mindezt hason fekve, mindenféle hátizsákhevederekbe akadva, egy csenevész bokrot a puska csövével félretolva.

Érzem, ahogy előnt az öröm. Jobban örülök ennek a karibunak, mint tegnapelőtt a vadjuhnak.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
57. oldal

Most minden jól jött ki. Kitűnő volt köztünk az összhang, mintha mindig is együtt vadásztunk volna. Egyszerre mértük fel a szükséges lövés nehézségeit, és ugyanakkor, ugyanazt a megoldást választottuk a balra fordulással. Nem kellett egyeztetni, nem kellett magyarázkodni. Randy helyzetfelismerése nélkül ez a lövés nem sikerülhetett volna.

A trófea közepesnél lényesen erősebb, szépen ívelt, bármely vadásznak megfelelné. Első karibunak pedig egyenesen remek! Tapogatom, nézegetem a barkás ágakat, zakatolnak bennem a gondolatok. Időközben elkezdődik a fényképezgetés, de nem tudok elszakadni a lövés előtti másodpercektől, a film a fejemben mindig újraindul. Nem is szükséges a videokamera, ezeket a képeket sosem feledem. A lövedék bal oldalt, a bordákon át hatolt be hosszanti irányban, rézsút ment keresztül a testen, azonnali elhalást okozva. Már a bemeneti nyílás is nagy, robbanásszerű expandálás, jól dolgozott az SST polimer hegye. Kimeneti nyílást nem találunk. Jobb oldalt az első bordát még átütötte a lövedék, valószínűleg a bőr alatt akadhatott el. Sajnos a maradványtestet nem leljük, pedig nagyon kíváncsi lennék arra, hogyan torzult a Hornady Interlock SST, mennyi maradt meg belőle. Az vitán felül áll, hogy ez egy kimagaslóan jó lőszer, első osztályú ölöerőt produkált. A Dall-féle juhot 330 méterről átütötte, igaz, ott csontot nem talált.

Különös érzés az agancsot fogni, a tenyeremben érezni a meleg barkát. Az egész agancs könnyebbnek érződik, mint egy hasonló méretű gímtrófea. Mintha nem lenne annyira sűrű, bár az is könnyen lehet, hogy a még be nem fejezett növekedés okozza ezt a kis fajsúlyt. Forгатom, nézegetem a szokatlan formájú fejéket, Randy pedig munkához lát. Azt már én is tudom, hogy Alaszkában az igazi munka mindig az elejtés után következik. Nem vagyunk messze a tábortól, szerencsére nem kell sokat cipekedni.

Randy nem vesződik a zsigereléssel. A belső szerveket érintetlenül hagyva kezd a hús kivágásához. A végtagokon kívül a nyak, a bordaközi izmok és a gerinc környéke kínálnak húst, minden kis cafatot lelkiismeretesen zsákba gyűjtünk. A trófeát koponya nélkül szeretném elkészíttetni, ezért azt a tövénél csontfűrészsel levágjuk. Hűl az idő, nem is értem, hogy nem fagy le kiváló vezetőm keze munka közben. Ő is bicskával dolgozik, a darabolás végeztével kezét még direkt meg is mossa valami jeges pocsolyában. Az agancsot és a hús egy részét ő viszi, a másik része az én zsákomra kerül, és megkezdjük rövid, de fáradságos utunkat hazafelé, a bizonytalan talajon. Cuppognak a bakancsok. Két vadász ballag az alaszakai éjszakában, vállukat súlyos zsák nyomja, lelkük a sikertől vált könnyűvé...

Augusztus 16.

Kavik „Hilton” Camp, Vadászati Alaptábor

A mai napról nem sok feljegyezni való akad.

A Sheep&Caribou Camp ma egy időre elnéptelenedik. Huszadikán érkeznek ide a következő két vadász, addig csak a kísértetek járnak vissza. Reggel megkezdik a sátrak bontását, és a felszerelés visszaszállítást Kavikba. Mark és fia az első gépek egyikével távozik, a srác még szeretne egy karibut lőni. Greg szerint erre Kavik mellett jobbak lesznek az esélyek. Az én tervezett elszállításom időpontjaként a délután egy órát határozzák meg. Bepakolok a zsákba, a leszállópálya mellett várjuk a gépek visszatértét. Elérjük az egy órát, majd pereg tovább a délután. A gépekről semmi hír. Négy óra magasságában rövid izgalom szakítja meg a várakozás tömény unalmát. Randy földimókust vesz észre a kifutópálya enervált fűszálai között. Több se kell, előrántja .44-es Magnumját, felteszi a fülvédőjét és üldözőbe veszi. A mókus sem hülye, két-három ürge ugrással üregéhez ér és eltűnik a föld alatt. Randy, Bruce és jómagam – ennyien maradtunk még a táborban – hason fekszünk, várjuk a kis rágcsálót. Öt perc sem telik bele, ki is dugja a fejét, és mert mozgást nem tapasztal, nem fordul vissza a földre. Tesz néhány bátortalan lépést, elsül a nagy revolver – fölé! Randy ismételi – találat! Nézegetjük, van-e más földimókus, de egyet sem látunk.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
60. oldal

Én is kipróbálom a fegyvert. Smith&Wesson gyártmányú és a lehető legkönnyebb építésű. Így nem növeli túlzottan a málna súlyát, Randy a hátizsák derékpántjára fűzve viseli. Keményen rámarkolok, jól megcélzok egy követ... húúúúúhhh, ez rúg, mint állat! Épphogy a csuklómat nem törte! Lövéssem kissé magas, még egyszer elsütöm, ezúttal arrébb lököm a követ. Ennyi elég is volt, ez a fegyver nekem egy kicsit sok, *too much gun*.

Másfél órával később Bruce szól rám fojtottan: a leszállópálya végén megzavart karibucsapat törtet keresztül, Bruce véleménye szerint csak farkas lehet az ideges viselkedés oka. Farkaskilövési engedélyt szándékosan nem váltottam ki, sosem tudnék egy farkast lelőni, így nem eredünk a ragadozó felkutatására.

Este hatkor fogy el a türelmem. Kérem Randyt, hogy halássza elő azt a műholdas telefont, és derítse ki, mi zajlik itt. Nagyon nem szeretnék sátor nélkül itt ragadni éjszakára. Megtudjuk, hogy Kavik és a tábor közötti légtérben keresztshél alakult ki, a gépek órák óta Kavikban vesztegelnek. Amint lehet, jönnék, tartsunk ki.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
61. oldal

Itt tényleg mindig történik valami.

Ismét fagyasztva szárított ételt eszünk. Ha csak egy kicsit kevésbé fújna a szél, még élvezném is a heverészést. Kilenckor végre feltűnnek a gépek. Hárman jönnek, kötelékben repülnek, mindegyikünkre jut egy gép. Ide csak egy zsákkal és a puskával jöttem, a többiek is gyorsan bepakolják kevéske motyójukat, majd végleg elhagyom a Sheep&Caribou Campet. Szomorúan nézem az elmaradó tájat. Első alaszakai vadászatom színterét és néma, türelmes tanút: a hegyeket.

Kavik felé menet Greg kitérőt tesz, széles íveket rajzol a levegőbe, mutogatja a látható vadakat. A most megszerzett információk segítik majd a következő két vadászt ahhoz, hogy sikeresen eredjenek a vadak nyomába. Én pedig örülök a nem várt extra programnak, jó móka ez a levegőből történő vadnézegetés.

A leszállásokat nem bírom megszokni. A spéci, alacsony nyomású, direkt nehéz terepre való gumik minduntalan elpattannak a kifutópályától. Állandóan attól tartok, hogy mire újból földet érnek, már kissé elfordulunk a levegőben és talajfogást követően rögvest felborulunk.

Kavikban Susan kedves vendégszeretete, házias főztje, és kifogyhatatlan mennyiségű, hideg dobozos Coca-Cola vár. Éjszakába nyúló beszélgetés vezetőkkel.

Augusztus 17.

Deadhorse, Prudhoe Bay Hotel
B104-es szoba

A tegnap esti megbeszélés után úgy döntöttem, hogy ma elhagyom Kavikot.

Augusztus huszadikáig, Szent István ünnepéig van időm visszaérni Anchorage-ba. Ez a dátum a *dead end*, a legvégső időpont. Előbb lehet érkezni, de később nem, mert borul a terv. Ittlétem alatt volt már szerencsém megtapasztalni, mennyire bizonytalan az időjárás ebben a régióban – és ennek okán a légi közlekedés is –, ezért nem kockáztatok. Susan szerint Kavikot nem akkor hagyják el lakói, amikor szeretnék, hanem akkor, amikor lehet. Ma szép az idő, ma lehet repülni, ha ki van számítva a programom, akkor most kell elmennem. Holnap lehet, hogy havazik, vagy jön egy háromnapos *blizzard*, a sarkvidék pusztító szélvihara és itt ragadok. Greg felhívja az Alaska Air Taxi irodáját, délutánra ígérik a fuvart.

A nap jórészt eseménytelenül telik. A generátorral valami probléma akadhatott, két órába is beletelik, mire visszaáll a táborban az áramellátás.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
62. oldal

Az itt hagyott felszerelésemhez egy ujjal sem nyúlt senki, minden a helyén van. Greg egy egész konténert bérel vezetői és vadászai számára. Más ide nem jöhet be, ágyamon senki nem aludt távozásom óta. Pakolgotok, készülök az alaptábor elhagyására. Fegyveremet kétszer is ellenőrzöm, ne maradjon benne muníció. Akárhogy is számolom, egy lőszer hiányzik. Egyet lőttem el ellenőrzésre, kettőt a kosra, egyet a bikára, az négy töltény. A műanyag skatulyában viszont öt üres lyuk van. Öt doboz lőszert hoztam, az elég lesz, inkább az aggaszt, nehogy valamilyen alkalmatlan helyen kallódjon az a lőszer. Ha esetleg a zsebemben maradt, akkor annak komoly következményei lehetnek a repülőtéren. Nem találok sehol, alighanem tényleg elhagyhattam valahol. Ebédidő után Mark fia karibuvadászatra indul Strikerrel, mert még nem volt eredményes. Két óra múlva itt is vannak, egy gyönyörű bikával. Mark melle csak úgy dagad a büszkeségtől. A srác 170 méterről úgy lőtte pont szíven a bikát, hogy egy mesterlövész sem csinálhatta volna különkül. Jól kezeli lőszerszámát.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
63. oldal

Ma három légi fuvarral feltöltik Kavik benzinkútját és készleteit. A vadászatokhoz használt gépek mindig itt tankolnak, gyorsan fogy a tábori nafta. Kiszuperált katonai gép – a szakértők DC-6-osnak mondják – hozza az üzemanyagot és az ellátmányt. Nagyon nagy gép ez egy ilyen kicsi kifutópályához, a pilóta háromszor is elrepül felettünk, hogy ellenőrizze a körülményeket. Végül dübörgő motorzajjal leszáll az ezüstsínű óriás. Olyan ügyes, gyors mozdulattal farol be a kis repülőtérre a benzinkút elé, hogy nem győzök csodálkozni a pilóta tudásán. Kifüstölnek a Bobcat traktorok, a rájuk szerelt villa targoncaként emeli ki a raklapokra pakolt utánpótlást a gép gyomrából. Megkezdődik az üzemanyag szivattyúzása is.

A második leszállását is látom, de utána megjön értem is a Cessna 207-es.

Kaviktól pár kilométerre sűrű felhőkbe ütközünk. Alacsonyan szállunk, mégsem látom a talajt. Jó döntés volt, hogy elindultam. Ha ezek a fellegek Kavik fölé érnek, nincs az a pilóta, aki leszállna.

Deadhorse-ba hat óra előtt pár perccel érkezek. Ismét a Prudhoe Bay Hotelben kell éjszakáznom. A B104-es szobát kapom, még saját fürdőszobája is van.

A sárban átbálgatok a szállodával szemközt lévő repülőtérre található irodaépületbe. Az Alaska Airwaysnak napi több járata is van Anchorage-ba, de már az utolsó is felszállt. Holnap reggel fél tíz előtt indul a legkorábbi gép, egy leszállást követően, tizenkettő után ér Anchorage-ba. Kedves hölgy ül a pult mögött, átrakatom a jegyemet.

Este nagydarab olajmunkásokkal vacsorázom. Amerikaifutball-meccs megy a tévében, nagy rangadó lehet, mindenki azt nézi. Nézem hát én is a meccset, próbálom megérteni a szabályokat.

Nem sikerül.

Augusztus 18.

Anchorage
Anchorage Hilton
Expedíciós Támaszpont
2162-es szoba

Reggel fél tízre ígérik a gép indulását, és tartják is a menetrendet. Deadhorse úgy búcsúzik tőlem, ahogy üdvözölt. Esővel, széllel és hideggel. A Prudhoe Bay Hotel vonatkozásában a korlátlan ételfogyasztás az egyetlen jó, amire emlékezni fogok.

Tegnap kiderítettem, hogy az Alaszkán belüli járatok esetén az Alaska Airlines három feladott csomagot engedélyez a máshol szokásos kettő helyett. Vadászbarát szabály, a cég felismerte, hogy Alaszkában kicsit több felszerelés kell, mint Amerika más területein.

II. fejezet: Vadászat az alaszakai sarkvidéken
64. oldal

A végre kiadós reggeli után elhagyom a szállodát, és megkérek valakit, hogy fuvarozza át nehéz csomagjaimat a száz méterre lévő repülőtérré. Sok vadász várakozik kint, most térnek haza azok, akik a szezon kezdetére időzítették vadászatukat. 737-es Boeing a gép, végre normális tolósugaras hajtómű, nem az idétlenül berregő propellerek. A gép először Barrowba repül, ott utasokat s csomagokat tesz ki és szed fel, ezután már Anchorage a célpont.

Tényleg hatalmas ez az ország. A távolságokat érzékeltetendő: Deadhorse-ból, az egyik legészakibb településről indultam, repülünk ezer kilométert, és még nagyon messze vagyunk a déli államhatártól. Országot írok, bár Alaszka az Amerikai Egyesült Államok része, annak tagállama. Azonban minden alaszakai, akit eddig megkérdeztem, elsősorban és mindenekelőtt alaszkaiknak és nem amerikaiak érezte magát. Sokak számára az Egyesült Államok nem jelent szinte semmit. Messze van innen, sokan úgy érzik, az ottani eseményeknek nem sok hatásuk van az ő életükre. Egymásra számítanak inkább, nem Amerikára. Büszke, öntudatos emberek, akiket hamar megkedveltem.

A kisrepülőgép nagyszerű szerkezet, amit minden vadont szerető ember nagyon sokra tart. Repülőgép nélkül nincs vadászat és nincs élet Alaszkában. Éppen azon rágódtam, minek áll ez a gép ennyi ideig Barrowban, szerettem volna már elmerülni a Hilton pezsgőfürdőjében a sok hálósáros éjszaka után, amikor eszembe jutott, hogy alig száz esztendővel ezelőtt egy ekkora út sok aranyásós számára egy évig is eltartott. Szeretem a repülőgépeket, mert Alaszkában könnyen tesznek nekem elérhetővé olyan magányos helyeket, ahol a vadászaton kívül semmivel sem kell foglalkoznom és utána gyorsan visszarepítenek oda, ahol feltöltődhetek. Az ország 67%-a csak légi úton érhető el. Megtehetjük azt, hogy reggel még egy magányos, nagyon-nagyon távoli, elzárt vadásztáborban ébredünk, este pedig a Hiltonban költünk el egy ízletes vacsorát. Ez a kettősség az, ami most már szinte csak Alaszkára jellemző az egész világon, és ez az, amit én máris szeretek ebben az államban. A régi, gyarmati idők Afrikájára emlékeztet, amikor a csillogó szállodákba behallatszott a vadonban bömbölő oroszlán mély hangja. Alaszkát ma is ez a kétoldalúság jellemzi, a végtelen elszigeteltség és a luxus jól megfér egymás mellett. Csak a térbeli távolság nagy a két véglet között. Visszatértem tehát a kiindulópontra, az Expedíciós Támaszpontra. Kérésem szerint megint a 2162-es szobát kapom, első dolgom megfigyelni a kikötői forgalmat. Most tényleg komoly a dagály, az a folyó, ahol még annak idején, megérkezésemkor pecáztak, most nincs sehol. A területét víz borítja. Nem is emlékeztem rá, hogy a dagály ennyit nyomul felfelé. Sok mail fogad, amelyek egyikéből megtudom, hogy megérkezett a NightForce céltávcsövem az Alaskan Tactical Security boltba. Meg is beszélem velük, hogy holnap idehozzák a szállodába. Messze vannak, nincs kedvem érte menni. Ruháimat a szállodai mosodába adom, és megkezdem kézzel írt naplóm átmásolását a netbookra. Előbb érkeztem a tervezettnél, ezért egyeztetek a Cabela'sszal arról, hogy a szükséges összeget utalják át a szállodának.